

Національний університет "Острозька академія"

Факультет романо-германських мов

Кафедра англійської філології

Кваліфікаційна робота

магістра

на тему:

ЛІНГВО-СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ (НА
ОСНОВІ ПОЛІТИЧНИХ ПРОМОВ ДЖОРША БУША, БАРАКА ОБАМИ ТА ДЖО
БАЙДЕНА)

Виконала: студентка II курсу магістерського рівня

спеціальності: 035 Філологія

спеціалізації: 035.041 Германські мови та літератури

(переклад включно), перша – англійська

Ткачук А.О.

Керівник: Ковальчук І.В.

Рецензент _____

(прізвище та ініціали)

Роботу розглянуто і допущено до захисту

на засіданні кафедри англійської філології

протокол № ____ від “__” _____ 2022 р.

Зав.кафедри _____ Анатолій ХУДОЛІЙ

ЗМІСТ

ВСТУП	3
РОЗДІЛ 1 СУЧАСНІ ЛІНГВІСТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ВИВЧЕННЯ ДИСКУРСУ.....	6
1.1 Тракткування дискурсу у вітчизняній та зарубіжній науці	6
1.2 Походження та розвиток дискурсу	11
РОЗДІЛ 2 ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ.....	14
2.1 Взаємозв'язок мови та політики	14
2.2 Характеристики та функції політичного дискурсу.....	17
2.3 Взаємозв'язок політичного дискурсу з іншими видами дискурсу	22
РОЗДІЛ 3 ЛІНГВО-СТИЛІСТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПОЛІТИЧНИХ ПРОМОВ.....	24
3.1 Складові елементи політичних промов.....	24
3.2 Лексико-стилістичні особливості промов Джорджа Буша	27
3.3 Лексичні та стилістичні особливості політичних промов Барака Обама.....	32
3.4 Лексичні та стилістичні особливості політичних промов Джо Байдена.....	36
ВИСНОВКИ.....	41
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	43
ДОДАТКИ	45

ВСТУП

В останні десятиліття лінгвістика тексту, з якою тісно пов'язаний дискурс, набула стрімкого розвитку. Дискурс, насамперед, є текстом у сукупності психологічних, соціально-культурних, прагматичних та інших чинників. Попри довгу та багату історію свого розвитку, цей термін в лінгвістиці з'явився лише у 50-х роках ХХ ст. Німецький філософ Юрген Габермас увів у використання термін «дискурс» для позначення виду мовленнєвої комунікації, що пропонує раціональний критичний розгляд цінностей, правил та норм, які знаходяться у соціальному житті[1].

У наш час більш очевидними стають тенденції до політизації суспільства, викликані підвищенням рівня зацікавленості та активної участі населення у політичному житті держави та зростанням можливостей доступу до інформації. Отже, дискурс, а особливо політичний дискурс, стають все більш і більш актуальними. ХХ ст. засвідчило появу різноманітних політичних технологій (чорний піар, лобіювання та ін.), що мають за мету досягнення власних політичних цілей шляхом залучення населення на свій бік. Беручи до уваги вищезазначені тенденції, робимо висновок, що у наш час зростає роль політичної комунікації як сфери багаторівневого спілкування між представниками владних структур та населенням.

На сучасному етапі дослідження проблеми породження та функціонування дискурсу виступає одним із провідних напрямків світової лінгвістики, незважаючи на те, що вік дискурсу не є дуже довгим з точки зору лінгвістичної науки і порівняно невелика кількість науковців займалась вивченням даного поняття. Сфера вживання терміну «дискурс» стає надзвичайно широкою. На даному етапі розвитку людства актуальність теми політичного дискурсу впливає в політичних промовах.

При написанні роботи були використані праці вітчизняних науковців (Бацевич Ф.С., Ковалевська Т.Ю., Лук'янець В.С., Серажим К.С., Єрмоленко А.М., Почепцов Г.Г., Токарська А.С.) та зарубіжних (Н.Арутюнова, М.Бахтін, М.Кочерган, В.Красних). В.Красних розглядає дискурс як з точки зору результату (сукупність текстів, створених у процесі комунікації), так і з погляду процесу, що являє собою

вербалізовану мовленнєву діяльність тощо. Г.Почепцов розглядає дискурс як соціолінгвістичну структуру, а не суто лінгвістичну, оскільки дискурс як одиниця являє собою поєднання мовних і соціальних вимог.

Мета роботи полягає у дослідженні поняття «дискурс», його походження та розвитку, а також вивченню особливостей політичного дискурсу, його функцій та зв'язку з іншими видами дискурсу. Звідси випливають такі основні завдання:

1. дати визначення поняття «дискурс» за дослідженнями вітчизняних та зарубіжних вчених;
2. простежити походження дискурсу, його розвиток та описати властивості дискурсу в теорії комунікації;
3. дослідити поняття політичного дискурсу, його функцій та взаємозв'язку з іншими видами дискурсу;
4. вивчити сучасні методи дослідження дискурсу;
5. дослідити основні компоненти та лексико-стилістичні особливості політичних промов як прикладу політичного дискурсу.

Об'єктом дослідження є політичні промови Джорджа Буша, Барака Обами та Джо Байдена як інструменти політичної комунікації. В межах об'єкту можна виділити предмет аналізу – це основні лексико-стилістичні особливості викладу матеріалу та впливу на аудиторію.

Реалізація завдань проводилась за допомогою наступних **методів**:

- метод критичного дискурс-аналізу - для дослідження текстів та реакції читача, виявлення прихованих значень тексту, контекст його створення, вірогідні інтерпретації читачем/слухачем;

- метод аналізу та синтезу - для виокремлення лінгвістичних та стилістичних особливостей промов, конструктивних зв'язки між ними і зовнішні відмінності та внутрішню єдність;

- метод порівняння — для встановлення подібності та знаходження загальних та притаманних особливостей для політичних промов.

Наукова новизна дослідження передбачає дослідження того кола проблем, які пов'язані з проведенням аналізу політичних промов, а також розкриття

індивідуальних властивостей даних текстів. **Практичне значення** цього дослідження полягає у можливості використання отриманих результатів при написанні та виголошенні політичних промов, для успішного ведення політичних дебатів, при здійсненні політичної агітації. Напрацьовані нами здобутки можуть слугувати матеріалом для аналізу політичних виступів ораторів. Зазначимо, що отримані результати є базою для подальшого дослідження особливостей сфери політичної комунікації.

Структура роботи. Дипломна робота складається зі вступу, трьох розділів, деталізованих за допомогою підрозділів, висновків та списку використаної літератури. Перший розділ описує дискурс як феномен у теорії комунікації, проаналізувавши його походження та розвиток та окресливши основні характеристики дискурсу. Другий розділ присвячений вивченню політичного дискурсу, його функцій та взаємозв'язку з іншими видами дискурсу. У третьому розділі нами виокремлено складові елементи та здійснено лінгво-стилістичний аналіз політичного дискурсу (на прикладі політичних промов Джорджа Буша, Барака Обами та Джо Байдена). Список використаної літератури включає 33 позиції українських та іноземних джерел. Робота містить шість додатків.

Апробація дослідження. Результати роботи були представлені на конференції “Modern Research World Science” 28-30 листопада 2022 року. Також на основі конференції видано електронний збірник статей, в якій опублікована стаття “Лінгво-стилістичні особливості політичного дискурсу (на основі промов Джорджа Буша і Барака Обами). Також результати представлені в заочній формі на конференції «Гібридна й інформаційна війна у теоретичному та прикладному аспектах», яка відбулася 24 листопада 2022 року.

РОЗДІЛ 1

СУЧАСНІ ЛІНГВІСТИЧНІ ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ДИСКУРСУ

1.1 Трактування дискурсу у вітчизняній та зарубіжній науці

Виявлення специфіки глобальної комунікації є однією з актуальних проблем сьогодення. Сучасна лінгвістична парадигма характеризується спрямованістю на розробку загальної теорії систем, зокрема на теорію дискурсу. Дискурс є об'єднуючим осередком для комунікації, лінгвофілософії, семіотики, риторики, поетики, журналістики тощо. В усьому світі широко відомі дослідження американських спеціалістів у галузі дискурсології, у тому числі за публікаціями в журналі „Discourse. Journal for Theoretical Studies in Media and Culture”, де текст вивчається в різноманітних соціокультурних контекстах. Дискурсом виступає будь-яка інформація – від газетно-документальних текстів до телевізійних, кінематографічних, архітектурних та інших образних мов у дії [9].

Термін “дискурс” з’явився в науці завдяки Ю.Габермасу для позначення виду мовленнєвої комунікації, що передбачає раціональний критичний розгляд цінностей, норм і правил соціального життя [7]. Е.Бенвеніст розрізняє дискурс та мовлення у своїй теорії дискурсу та називає його прагматизованим. З точки зору цього науковця дискурс - це висловлювання, що залучає водночас мовця та слухача, з метою вплинути на останнього [5]. Термін “дискурс” трактується різними вченими по-різному. Ми проаналізували наведені приклади розуміння дискурсу вітчизняними та зарубіжними науковцями та дійшли до висновку, що поняття “дискурс” можна розглядати:

1. як текст, або ж текст як дискурс;
2. як одну з категорій комунікації - когнітивність;
3. як ряд висловлювань, націлених на особливу задачу;
4. як дискусію;
5. як мовленнєву одиницю;
6. як спілкування між адресатом та адресантом;
7. як комунікативна подія;

8. як висловлювання, яке застосовується в особливих ситуаціях з точки зору соціолінгвістики.

Поняття дискурсу досліджується вченими різних сфер: лінгвістики, комунікації, семіотики, стилістики. Вітчизняні та зарубіжні науковці роблять спроби дати узагальнене визначення цього поняття, але досі немає однозначного трактування. Політичний дискурс знаходиться в центрі уваги дослідників різних періодів та різних країн. Велика кількість вітчизняних науковців (Бацевич Ф.С., Ковалевська Т.Ю., Лук'янець В.С., Серажим К.С., Єрмоленко А.М., Почепцов Г.Г., Токарська А.С.) зверталися до цього поняття у своїх працях, даючи своє трактування і його розуміння.

Дискурс є багатоаспектним та його сфера вживання поширюється на безліч галузей. Як комунікативне явище дискурс можна розглядати з різних аспектів, беручи до уваги поставлену ціль. Це неоднорідне поняття дослідники вивчають і з точки зору гуманітарних наук (філософія, психологія, теорія комунікації), і з точки зору лінгвістики. Наприклад, К. Серажим стверджує, що дискурс - це багатозначний термін та є результатом мовленнєво-комунікативної діяльності. У своїй роботі про дискурс вона також зазначає про монологічну та полілогічну форми дискурсу. Це означає, що в основі дискурсу лежить внутрішня діалогічність, яка є спільною рисою як для діалогу, так і для монологу [22,7].

Ф. Бацевич розглядає дискурс як спілкування двох або більше осіб, у якому використовуються спеціальні мови. Ці мови безпосередньо мають тісний зв'язок з складними когнітивними та психологічними процесами, які впливають на іншого учасника дискурсу. Бацевич також дає визначення дискурсу як взаємодія мовних та позамовних процесів, в яких приймає участь особа, яка за своєю природою є соціальною та прагне до комунікації [3,13]. В одній з своїх наукових робіт "Філософія мови. Історія лінгвофілософських учень" науковець розглядає дискурс як діалогічне мовлення, підкріплене аргументацією для того, щоб дійти певного спільного рішення між всіма мовцями. [4,149]. Беручи до уваги таке твердження, можна зробити висновок, що дискурс - це комунікація з певною метою, а саме досягнення спільних висновків щодо певної теми, або ж з метою переконання

шляхом аргументованих висловлювань. Про важливість такого компоненту як аргументація для дискурсу писав ще один науковець А. Єрмоленко. У своїх роботах він стверджує, що за допомогою дискурсу як аргументованого спілкування можна дійти консенсусу, розібравши всі спірні ідеї учасників дискурсу [11, 47]. Враховуючи вищесказане варто зазначити, що окрім аргументації ще одною важливою рисою дискурсу є мотив. Тоді дискурс виступає комунікацією з мотивом, тобто метою дійти однакових висновків щодо певної теми за допомогою раціональних аргументів. Розглядаючи дискурс як предмет вивчення в галузі комунікативна філософія, це поняття вважається не стратегією, з метою контролю та розповсюдження влади, а комунікація в формі толерантності та взаєморозуміння[11,48]. Єрмоленко вважає, що метою є не прагнення до влади, а до згоди. Учасники дискусії висловлюють свою позицію та виступають представниками певних соціологічних та психологічних якостей. Дискурс - процес дискусії між мовцями, що досягти спільних рішень без критики.

Характерним для вітчизняних науковців є вивчення дискурсу в порівнянні з текстом. Текст трактується як елементарна одиниця дискурсу та навпаки, проте ці поняття не ототожнюються. Як результат, постає питання первинності тексту/дискурсу. К. Серажим зазначає, що на відмінну від тексту для дискурсу притаманна властивість розвитку ідей. Текст є носієм інформації, в той час як дискурс є носієм чинників, які спричинили конкретну інформацію та в перспективі породжують нову[22,7]. Більш того, дискурс супроводжується жестами та мімікою, що є ще однією відмінністю та доводить первинність тексту.

Український науковець В. Лук'янець розглядає дискурс як лінгвістичний феномен та з соціокультурної точки зору, оскільки в ньому взаємодіють суб'єкти. Дискурс впливає на соціокультурне середовище є під впливом другого, що може бути як і позитивним ефектом, так і негативним[17,26]. Зарубіжні вчені багатьох країн зробили свій внесок у розвиток даної галузі науки, даючи свої визначення дискурсу і його особливостей. Розуміння зарубіжних вчених не повністю збігаються з визначеннями вітчизняних науковців, і це можна пояснити приналежністю до різних культурних і соціальних середовищ. На відмінну від вітчизняних зарубіжні

дослідники ототожнюють текст та дискурс. Наприклад, такі англійські вчені як Джордж Кресс і Джон Рід Ходж стверджують, що вищезазначені поняття є доповненням для одне одного на соціолінгвістичному рівні [32]. Нідерландський науковець Т. Ван Дейк розглядає дискурс як складне комунікативне явище, суттєву складову соціокультурної взаємодії, для якої характерні інтереси, цілі та стилі [8]. Дискурс - це міжособистісна комунікація, яка включає в себе сприйняття та репродукцію тексту, який містить в собі інформацію з соціальним контекстом. Таке тлумачення є найбільш визнаним сучасними мовознавцями. В.Красних у своїх роботах зазначає, що елементарною одиницею дискурсу є текст, а дискурс за своєю природою являється екстралінгвістичним явищем [16]. Порівнюючи відмінності дискурсу та тексту, варто зазначити, що мовний простір автора та ситуація впливають на формування тексту.

Б.А.Зільберт розглядає текст як одиницю комунікації або складне явище соціомовленнєвого рівня [12]. Дослідник ототожнює текст з дискурсом, аргументуючи це так: елементи мови використовуються задля досягнення певних цілей комунікації. Ми вважаємо, що таке визначення є дуже спрощеним. Дискурс також розуміється як текст, "представлений у вигляді особливої соціальної даності" і "утворений в результаті мовленнєвої діяльності представників певної лінгвокультурної спільноти, який розглядається у сукупності його лінгвістичних параметрів та соціокультурного контексту" [23, 262]. Сполучення соціального і інтроспективного сприяє виникненню в знаків вторинної номінації експресивно-образного конститутивного компоненту.

Проаналізувавши всі визначення дискурсу та тексту, ми дійшли наступного висновку: попри той факт, що вітчизняні і зарубіжні науковці досліджують дискурс з середини двадцятого століття, універсальної згоди щодо трактування дискурсу та досі немає. Розглядаючи дискурс з різноманітних аспектів, його можна розглядати як процес комунікації між суб'єктами, як комунікативну подію та ототожнювати з текстом. На базі вищенаведеної інформації ми вважаємо за доцільне спробувати визначити поняття дискурсу. Дискурс – це комунікативна подія, яка відбувається

між адресатом та реципієнтом, що у кінцевому результаті передбачається мовленнєвою поведінкою слухача.

1.2 Походження та розвиток дискурсу

Протягом двох тисяч років для дослідників було загально прийнято трактувати дискурс як діалог, процес мовлення, бесіду тощо. Цей термін почав розглядатись вченими з сфері лінгвістики лише в середині двадцятого століття. Внутрішня організація дискурсу стала предметом дослідження.

У 1975 році американські дослідники Томпсон і Лакофтор випускають статтю, в назві якої вперше було вжито термін “когнітивна граматика”, яка стала поштовхом для виникнення нової науки - когнітивна лінгвістика. Когнітивна лінгвістика - це мовознавчий напрям, в якому функціонування мови розглядається як різновид когнітивної (тобто пізнавальної) діяльності [15, 425]. Когнітивна лінгвістика входить до складу когнітології – науки про когнітивні процеси у свідомості людини, які забезпечують оперативне мислення, а також пізнання світу [15, 147]. Когнітологія є комплексною наукою, оскільки, на думку К.Стеннінга, коли скласти разом логіку, лінгвістику, психологію і комп’ютерну науку, то можна отримати когнітивну науку [15, 147].

У 1970-х рр. відбулися лінгвістичні процеси під назвою “когнітивна революція”, тобто когнітологія як наука популяризувалась. Ця революція стала рушійною силою, яка змінила прийняті норми та цінності на когнітивізм (принцип наукового опису), який в свою чергу став на противагу біхевіоризму. Ці зміни були логічним завершенням попередніх механізмів та початком нових, оскільки попередні методи спостерігали лише за «об’єктивно фіксованими зовнішніми стимулами та реакціями, тим самим позбавляючи інтроспекцію права на наукову доказовість» [22, 17]. Раніше таке поняття як мислення розглядалось лише як функція мови, як екстралінгвістичне явище, яке не включалось в теорію мови. Після “когнітивної революції” предметом дослідження стали внутрішні фактори мовлення та дало поштовх розвитку нейробіології та створення штучного інтелекту. Як результат, прагматика та семантика когнітивних категорій спілкування (схеми, фрейми, сценарії) почали впроваджуватись в цей період [24, 58].

Когнітивна лінгвістика вплинула на формування нової течії у мовознавстві - лінгвістика тексту. Мові надавалась роль суспільного фактору і, як результат, ця течія об'єднала лінгвістичні з теоретичними та перекладними підходами. Це стало причиною виявлення різниці між раніше синонімічними поняттями текст та дискурс та спонукало до чіткої постановки проблеми дослідження лінгвістики тексту. Е.Бенвеніст почав вважати дискурс та текст різними поняттями лише наприкінці ХХ ст.

Соціально-когнітивна теорія - не напрямок, який з'явився у лінгвістиці з метою розв'язати проблему когнітивної інтерпретації соціального. На основі принципу цілісності сприйняття німецькою геншальт-психологією, представниками якої були Г.Штейнталь, І.Кант та В.Вундт, був винайдений феноменологічний метод. Таку науку як феноменологія заснував Е.Гуссерль, німецьких філософ, також відомий як батько феноменології. В основі цієї науки лежить лінгвістика тексту, яка спонукала вчених аналізувати дискурс та розвитку дискурсології як напрямку. На початку ХХ ст. паралельно з феноменологією серед французьких філософів виникає нове вчення - психосистематика. Цей напрямок пояснює як мовні одиниці функціонують в мовленні під впливом людської думки [22, 19].

Символічний інтеракціонізм, представлений у роботах Д.Дьюї, Дж.Л.Міда, Ч.Пірса, М.Блюмера, полягає у розумінні людської поведінки, коли кожна особа має своє власне трактування своїх дій. Під час процесу комунікації, важливо пам'ятати, що слова та поведінка індивіда інтерпретується суб'єктивно. Це дає поштовх для розвитку та утворення нових ідей та вчень для сучасної науки. Наприклад, під дискурсивною психологією образи, мотиви, емоції розглядаються як результат комунікації. У 1960-х роках двадцятого століття психолог С. Московічі, спираючись на ідеї представників французької дослідницької школи Е.Дюркгейма та Ж.Піаже, стає засновником концепції соціальних уявлень. Для лінгвістів це дозволяє краще обґрунтувати важливість психології та взаємозв'язок з лінгвістикою, особливо під час мовлення [33,78].

Критичний дискурс-аналіз як дисципліна розвинувся в Європі в середині 1980-х рр. і її представниками є Р.Годель, Р.Крейд та інші. Предметом дослідження є зміни

у дискурсі, які тісно пов'язані з соціокультурними змінами. Якщо деякі частини дискурсу комбінувати, то конкретний вид дискурсу повністю зміниться. Метою критичного аналізу дискурсу є розподіл влади під час мовленнєвого акту, що в результаті сприяє змінам у соціумі. Представники цього напрямку зробили наступний висновок: мова стає наділена певною владою, якщо вона є інструментом впливової людини. Критичний дискурс-аналіз вивчає інтертекстуальність, зв'язок тексту з контекстом, рефлексію, мову як соціальну практику тощо.

У двадцять першому столітті для лінгвістів поняття дискурсу залишається ключовим об'єктом дослідження. У роботах С.Бацевича, Е.Бенвеніста, Т.ван Дейка, та Г.Почепцова розглядаються різні аспекти дискурсу. Різноманісність змісту дискурсу та його форм стала причиною різного трактування та швидкої еволюції його концепції.

РОЗДІЛ 2. ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ПОЛІТИЧНОГО ДИСКУРСУ

2.1. Взаємозв'язок мови та політики

Мова відіграє важливу роль для політиків, щоб інформувати, давати накази, проводити законодавчі акти, переконувати тощо. Для політики характерна дискурсивність, оскільки вони повинні бути чудовими ораторами та мова виступає інструментом впливу на громадян. Політична діяльність загалом зводиться до діяльності мовної, а в сучасній політології спостерігається тенденція розглядати мову не стільки як засіб відображення політичної реальності, скільки як компонент поля політики [30].

Більшість науковців (Баранов А.Н., Брудний А.А., Казакевич Е.Г.) вважають політичний дискурс, мову політики та політичну комунікацію взаємозамінними термінами. На наш погляд, два перші терміни можна вживати як нестрогі синоніми. Щодо політичної мови, то існують різні думки щодо її лінгвістичного статусу. Одні вчені використовують цей термін як такий, що не потребує коментарів, а інші сумніваються в самому існуванні політичної мови, треті ж, не заперечуючи факт її існування, намагаються визначити в чому ж полягає її особливість.

Перша точка зору висловлена в роботі Баранова і Казакевича. Вони вважають, що «політична мова – це особлива знакова система, призначена саме для політичної комунікації: для вироблення громадського консенсусу, прийняття і обґрунтування політичних і соціально-політичних рушень...» [2]. Другий підхід знаходимо в Б.П.Паршина: «Цілком очевидно, що чисто мовні особливості політичного дискурсу небагато чисельні і не дуже просто піддаються ідентифікації. Те, що зазвичай мається на увазі під «мовою політики», не виходить за рамки граматичних, та, загалом, і лексичних норм відповідних національних мов – української, англійської, німецької. П.Б.Паршин приходить до висновку, що під політичною мовою мається на увазі зовсім не мова, або не зовсім мова. Як результат, він висуває тезис про те, що предметом політичної лінгвістики є ідеополітичний дискурс, під яким розуміється «своєрідність того, що, як, кому і про що говорить той або інший суб'єкт політичної дії» [20]. Близька точка зору виражена і в роботі Д.Грейбер:

«Політичною мову робить не присутність якогось специфічного вокабул яра чи специфічних граматичних форм. Швидше це зміст інформації, що передається, обставини, в яких проходить розповсюдження інформації(соціальний конвент), і виконувані функції. Коли політичні агенти спілкуються на політичні теми, наслідуючи політичні цілі, то, відповідно, вони говорять на мові політики» [31]. Прихильники третьої точки зору вважають, що мові політики притаманний специфічний зміст, а не форма. В формальному відношенні мова політики відрізняється лише невеликою кількістю канонізованих виразів та кліше[28].

Мову політики слід розглядати як одну з професіональних підмов – варіантів загальнонаціональної мови. Більш точним до встановленого в мовознавстві терміну «професіональні мови» є визначення «професіональні мовні системи» [19], оскільки специфіка професійних мов полягає саме в лексиці, призначеній для номінації референтів тієї чи іншої предметної області діяльності.

Щодо граматики, то, на наш погляд, тенденція до більш активного використання певних граматичних форм і конструкцій ще не дає підстав говорити про наявність в тієї чи іншої підмови «особливої граматики». В літературі згадуються такі особливості граматики, як, наприклад, тенденція до усунення особи за допомогою номіналізованих конструкцій і пасивного стану [21], використання займенників ми, наш. Ці граматичні особливості, однак, не є рисами, характерними лише для політичного дискурсу – дані форми і конструкції використовуються й в інших видах комунікації.

Детермінологізація - ще одна риса мови політики та означає доступність та розуміння усіма, хто бере участь у дискурсі та реципієнтами. Оскільки найчастіше застосування політичної комунікації можна спостерігати в ЗМІ, то для такої комунікації не притаманна така риса як корпоративність. Термін спеціальної мови проходить декілька етапів перед тим як стане загальноновживаним та загальновідомим. По-перше, поширюється сфера та частота вживання в засобах масової інформації. Другий етап - це використання терміна в текстах, для є спеціальними за своїм типом. На останньому етапі значення терміну нейтралізується та не носить експресивний характер [25].

Вважаємо необхідним відокремити наступні поняття: політична комунікація та мова політики. В той час як мова політики є спеціальна мова з особливою термінологією та виконує інформаційну функцію, політична комунікація тісно пов'язана з детермінологізацією та виконує маніпулятивну функцію. Політична комунікація є мовою для загального розуміння, що вигідно для використання у ЗМІ [27].

Отож, підводячи підсумки роздумам, констатуємо взаємозамінність термінів політична комунікація та політичний дискурс. Мова політики відрізняється від цих двох понять та розуміється структурованість знаків. Політичний дискурс є одним з багатьох термінів, які вживаються в багато чисельних роботах як загальнозрозумілі і такі, що не потребують пояснень.

2.2 Характеристики та функції політичного дискурсу

Деякі вчені, а саме В.О.Звегінцев та Н.Д.Арутюнова, вважають, що дискурс - це підсистема тексту, тому ми будемо досліджувати дискурс саме так. Текст - це абстрактна конструкція, а дискурс - це різноманітні варіації реалізації тексту, на які впливає безліч екстралінгвістичних факторів [1, 156]. Текст - це, як правило, письмова форма передачі інформації. На відміну від нього, дискурс може бути в усній, письмовій, візуальній та аудіальній формі. Дискурс може виступати в ролі діалогу, виступу, вірша, промови, проте про текст з граматичними правилами так сказати не можна. Виходячи з цього, робимо висновок, що дискурс - це текст з логічно викладеними думками та судженнями. У тексті аналізуються граматична зв'язність і структура речень, тоді як у дискурсі аналізуються елементи, що беруть участь у комунікації, соціальна мета та засоби, що використовуються для розуміння її змісту. Крім того, дискурс за своєю природою є інтерактивним в порівнянні з текстом.

Аналізуючи дискурс, варто звернути пильну увагу на його мовленнєві та комунікативні аспекти, та дискурсивність. Розпочнемо з мовленнєвого аспекту, який регулюється синтаксичними правилами, узгодженням часів, функціональну перспективу, пресупозитивну залежність та ін., котрі допускаючи варіювання, відносно жорстко обумовлені особливостями граматичної будови конкретної мови, характером дискурсивної залежності того чи іншого елемента і канонами побудови певного типу тексту. Комунікативний аспект дискурсу регулює взаємозалежність роздумів суб'єктів [13].

Ще одна притаманна для дискурсу характеристика - дискурсивність, тобто викладення думок у логічній послідовності. Дискурсивний означає той, що обумовлений. У своїх роздумах автор повинен послідовно переходити від однієї думки до іншої. Кожна наступна думка - логічне завершення попередньої [14]. Враховуючи цю рису, робимо висновок, що дискурс підлягає певним правилам та не

є непідпорядкованим. Безумовно політичний дискурс наділений такими ж характеристиками.

Питання про функціональну специфіку того чи іншого типу інституціонального дискурсу можна розглядати в двох планах: а) яка мовна функція виконується; б) з позиції її системоутворюючої інтенції, на протигагу іншим видам дискурсу.

В сучасній лінгвістиці підходи до визначення функцій мови звертаються до робіт К.Бюлера і Р.Якобсона. К.Бюлер виходить з трьох основних компонентів акту комунікації (відправник, одержувач, предмети і ситуації), у відповідності з якими виділяються основні функції мови: експресивна, апелятивна і репрезентативна.

За аналогічним принципом Р.Якобсон розмежовує шість функцій мови залежно від орієнтації на один з компонентів комунікації: адресант, адресат, референт, повідомлення, контакт, код [26]. Комунікативна (референтна, денотативна) функції орієнтована на референта, емотивна/експресивна функція співвідноситься з автором-відправником повідомлення; фактична функція пов'язана з встановленням контакту, метамовна функція направлена на тлумачення та розкриття властивостей коду, поетична функція зосереджує увагу на повідомленні заради нього самого.

Функцію, орієнтовану на адресата, Р.Якобсон називає конативною, чи апелятивною. В літературі зустрічаються також терміни «волюнтативна», «вокативна» - всі вони виражають ідею реалізації волі, інтенції відправника повідомлення, його впливу на адресата. Найбільшу перевагу в переліку визначень даної функції, на наш погляд, є термін «регулятивна функція» [18], оскільки він підкреслює роль мови в регулюванні адресата та його поведінки. А.А.Брудний, конкретизуючи поняття регуляції людської діяльності посередництвом мови, виділяє такі різновиди регуляції, як активна (спонукання до дії), інтердикція (заборона) і дестабілізація (порушення діяльності) [6].

Згадані вище функції є конститутивними, тобто такими, що визначають природу мови в цілому; вони властиві мові у всіх її вживаннях, хоча своєрідність того чи іншого дискурсу виявляється тим, на яку з конститутивних функцій мови вони орієнтовані в першу чергу. Так, в юридичному і науковому дискурсі домінує

референтна функція, науковому дискурсу, крім референтної, властива також і метамовна функція; для дискурсу мас-медіа в рівній мірі важливі референтна і регулятивна; в художньому дискурсі на перший план виходять поетична та експресивна функції, а в побутовому спілкуванні домінує фактична функція. Політичний дискурс, поряд з релігійним та рекламним, входить до групи дискурсів, для яких провідною є регулятивна функція.

Різні частини мови, які використовуються в ситуативному мовленні, мають різні функції. Для кожного виду дискурсу характерна інтернаціональність. Так, наприклад, ціллю педагогічного дискурсу є соціалізація підростаючого члена суспільства, передача його накопичених знань, соціальних принципів та норм поведінки; ціль військового дискурсу визначається як управління для упорядкування дій по вирішенню бойових, навчально-бойових та службових завдань[10].

Р.Дентон та Г.Вудвард підкреслюють протиріччя функцій, властивих політичній комунікації: «Політична комунікація виконує роль проміжної ланки, що нерідко заміняє фізичне насилля і робить можливою зміну в суспільстві в сторону впорядкування, прокладає дорогу промислам, роблячи факти та аргументи досягненням суспільства. В той же час це мова розділення суспільства на друзів та ворогів. Вона може загострити відмінності до невинного ступеня чи, навпаки, залагодити ситуацію. Її здатність трансформувати суспільство в кращу сторону вклинає оптимізм, але загальнопоширене зловживання політичною комунікацією викликає відчай. Отже, політична риторика багатоліка: вона може інформувати, надихати, заспокоювати, розділяти та сіяти ворогування» [29]. Д.Грейбер у своїй роботі також зазначає наступні функції: постановка плану, проектування минулого та майбутнього, розповсюдження різної інформації. Через те, що більшість людей не обізнані в сфері політики, виникає нагальна потреба розповсюджувати інформації з фокусом на політику. Це може виражатися в різних формах, тобто неформальна бесіда, послання конгресу, інтерв'ю політиків тощо.

У процесі інтерпретації світу через мову баланс в співвідношенні «мова-реальність» може змінитися в сторону встановлення мови над дійсністю. Не

випадково багато чисельні дослідження політичного дискурсу говорять про функції конструювання мовної реальності. Б.Ю.Норман пропонує називати цю функцію креативною, а А.Соломонік – функцією створення ілюзій: «Завдяки відносній незалежності мови в сукупності «людина-реальність-знакова система», мова може створити ілюзорну дійсність, підмінюючи нею реальний світ» [26, 39]. Б.Ю.Норман характеризує креативну функцію мови як такий стан справ, при якому мовні сутності виявляються первинними по відношенню до сутностей немовних. Б.Ю.Норман вважає, що вся історія утопічного соціалізму – яскраве підтвердження креативної функції мови.

Здатність мови створювати ілюзії та конструювати реальність обумовлена об'єктивними та суб'єктивними факторами. Об'єктивна причина полягає у відносному характері наших знань про світ: словесні знаки в момент свого виникнення відображають недостатній рівень знань. Наївне пізнання створює картину, яка не повністю відповідає реальності. Суб'єктивний фактор пов'язаний зі свідомим викривленням реальності. Таке масове викривлення реальності характерне перш за все пропагандистській машині тоталітарних режимів. «Від словесної завіси, що створює свій ілюзійний світ-замінник, надзвичайно важко позбавитися».

Тісно пов'язана з креативною функцією магічна функція, яку можна розглядати як особливий випадок регулятивної функції мови [28]. Магія за допомогою слова – це спроба впливу на явища дійсності, що стоять за словом. В основі ставлення до слова як до магічної сили знаходиться нетрадиційне трактування мовного знака (уявлення про те, що назва є частиною самого предмета). До виявів магічної функції відносяться табу, заговори, молитви, клятви та присяги [21].

Віра в магію слова до певної міри збереглась в сучасній людині не лише в релігійному, але й в політичному дискурсі. Серед проявів магічної функції, що збереглися з давніх часів, найбільш значними є в сучасному політичному дискурсі, є табуїстичні заміни чи евфемізми. Велика кількість дослідників відзначають роль ритуалу в реалізації магічної функції мови: «Вміле використання магічного слова – це ще не все. Щоб воно мало максимальний ефект, нове слово треба підкріпити

ритуалами». Магічна функція проявляється в пропаганді, насиченій ритуальними діями, прапорами, плакатами, музикою, парадами, постійною демонстрацією влади.

Отже, з загально мовних функцій найбільш актуальною для політичного дискурсу є регулятивна (особливо такі її прояви як заборона та натхнення). Специфіку референтної функції мови складає яскраво виражена креативність мови політики, що дозволяє говорити про дотикання в політичному дискурсі референтної та магічної функцій мови.

На основі проведеного нами дослідження робимо висновок, що між політикою та мовою є справді значний зв'язок, а мова політики – це один з варіантів загальнонаціональної мови, або ж професіональна підмова певної галузі. Політичний дискурс виконує ряд функцій, але найбільш актуальними для нього є регулятивна та референтна функції.

2.3 Взаємозв'язок політичного дискурсу з іншими видами дискурсу

Внаслідок прозорості меж дискурсу характеристики інших видів дискурсу накладаються в одному виді тексту. Наприклад, політичний та рекламний дискурс перехрещуються в такому жанрі як політична реклама.

Розглянемо точки дотику саме політичного дискурсу з іншими різновидами спілкування. Наприклад, юридичний та політичний дискурс перехрещується в державному законодавстві. Ціль юридичного дискурсу - визначення правових норм і регулювання правовідносин між громадянами чи державою та громадянами. Конституції, кодекси, закони, укази, урядові постанови, адміністративні рішення є засобами реалізації влади і на цій підставі повинні бути віднесені до сфери політичного дискурсу. Закони та конституції - продукт дискурсивної законотворчої діяльності юристів та політиків. Після прийняття закону, закон стає правовою нормою, та контроль над його виконанням стає об'єктом юридичного дискурсу. Однак і тут політичний агент-законодавець залишається імпліцитним учасником правового процесу.

Ціль наукового дискурсу полягає у відстоюванні своєї точки зору в процесі пізнання навколишнього світу, а конституційною ознакою наукових текстів є наявність елементів полеміки [26]. Результати наукових досліджень вчених-політологів, представлені в таких жанрах, як наукова стаття, монографія, доповідь, виступ в дискусії не мають безпосереднього зв'язку з боротьбою за владу, однак на їх основі можна скласти рекомендації політикам з планування і корекції їх діяльності. Не випадково політологів нерідко використовують як консультантів для провідних політиків.

Політологи порівнюються з журналістами в тому значенні, що і перші і другі ніби реконструюють політичну реальність для своїх аудиторій згідно свого бачення політичних процесів. Такий жанр як аналітична політична газетна стаття чи виступ політолога по телебаченню відрізняється від наукової статті чи доповіді на конференції перш за все рівнем підготовки аудиторії чи вимогами доступного для неспеціалістів викладу матеріалу. Розглядаючи дискурс в сфері ЗМІ посередниками

для професіоналів та непрофесіоналів, політиками та аудиторією виступають журналісти. Через те, що громадяни певної країни знаходяться на дистанції від влади, їм потрібно донести інформацію щодо прийняття рішень на законодавчому рівні, які напряду стосуються їхнього повсякденного життя, доступним та простим шляхом. Особливість сучасного політичного життя полягає в тому, що політики все рідше спілкуються з населенням напряду, виступаючи в залах чи на площах, і все частіше роблять це за допомогою ЗМІ. Політичний дискурс повинен мати точки дотику з військовим дискурсом [10]. Областю їх взаємодії є такі жанри, як військова доктрина, військово-політична угода, ультиматум, мирні переговори та інші жанри, які забезпечують ідеологію і хід військових дій з позиції воюючих сторін.

Отже, у визначенні меж політичного дискурсу ми виходимо з його широкого значення і включаємо в нього як інституціональні, так і не інституціональні форми спілкування, в яких до сфери політики відносяться хоча б три складових: суб'єкт, адресат і зміст повідомлення. Польовий підхід до аналізу структури політичного дискурсу дозволив нам виявити точки його витоку з іншими різновидами інституціонального дискурсу (рекламного, наукового, наукового, юридичного, військового). Особливу роль в існуванні політичного дискурсу відіграє дискурс мас-медіа, що в наш час є основним каналом, що здійснює політичну комунікацію. Отже, робимо висновок, що політичний дискурс має точки дотику з іншими видами дискурсу, а саме юридичним, науковим, військовим, дискурсом мас-медіа та іншими.

РОЗДІЛ 3 ЛІНГВО-СТИЛІСТИЧНИЙ АНАЛІЗ ПОЛІТИЧНИХ ПРОМОВ

3.1 Складові елементи політичних промов

Будь-яка політична промова складається з наступних частин: звертання чи звернення; преамбула чи вступна частина; основна частина; висновки. Звернення – це аргумент від особистості промовця. Призначення цієї частини виступу дуже важливе. Наприклад: Chief Justice Rehnquist, President Carter, President Bush, President Clinton, distinguished guests and my fellow citizens [див. Додаток Б]. Звертання ідентифікує аудиторію, до якої звертається політик. Наприклад, якщо коло слухачів вузьке, то оратор використовує такі звертання як „Шановні колеги” (Dear Colleagues) чи звернення на ім'я до особи, якій адресується промова. У випадку коли промова адресується ширшим суспільним колам або ж усьому народові, вибір звертань є іншим. Наприклад, у своїй промові-зверненні до народу США Space Shuttle “Columbia”, президент Джордж Буш використовує звертання My fellow Americans [див. Додаток А]. Президент Барак Обама використовує у своїх промовах звертання My fellow citizens [див. Додаток Г]. Звертання також функціонує як прийом здобування прихильності аудиторії, оскільки певним чином ідентифікуючи аудиторію, промовець визнає і свою приналежність до неї. Дана частина є презентацією оратора як людини, що належить до певного класу, має певне суспільне положення та особливі риси характеру.

У вступній частині зазначається мета і тема виступу, формулюється теза, висвітлюються основні точки зору оратора. Функції вступу полягають у тому, щоб психологічно підготувати аудиторію до сприйняття теми. Залежно від типу аудиторії розрізняють коротку, стриману, нестандартну (парадоксальну) вступну частину політичної промови.

В основній частині політичної промови оратор наводить докази, аргументи та приклади на підтвердження висунутої теми, розкриває тему. До основних способів розкриття теми належать такі модуси переконання як логос, етос і пафос. Логос (від грецького *logos* – „смысл”, „поняття”) - це переконання шляхом апеляції до розуму

та свідомості, що реалізується завдяки послідовності доказів, побудованих на законах логіки. Етос (від грецького *ethos*) - це переконання загальних моральних принципів через апеляцію. Враховуючи факт, що такі загально прийняті моральні принципи як патріотизм, чесність, справедливість, відданість релігії добре відомі оратору, що будує свою промову на засадах етосу, необхідно підібрати відповідні для конкретного випадку і найближчі аудиторії принципи. Під пафосом розуміється заклик до емоцій та пристрастей, на базі яких і відбувається переконання. До основних емоцій, описаних ще в риториці античних часів, вміння викликати яких означає успіх промови, належать радість, гнів, сум, надія, страх, ентузіазм, відвага, гордість.

Ключовим елементом даної частини є логічність та послідовність викладення аргументації. З цією метою оратор повинен чітко дотримуватись основних принципів та законів риторики, які вимагають від промовця наступне:

1. Всебічності у підготовці та викладенні матеріалу, його глибокого вивчення в усіх можливих зв'язках. Дане твердження вимагає від промовця глибокого аналізу теми промови та охоплення якомога більше площин суспільного життя з метою повніше розкрити проблематику виступу.
2. Дотримання принципу історичності – розгляду предмета промови в процесі розвитку відповідно до законів матеріальної діалектики. Цей принцип вимагає від оратора лінійності викладу матеріалу за схемами „виникнення – розвиток – завершення” або „причина – наслідок”.
3. Дотримання принципу конкретності – врахування всіх умов, обставин, за яких виголошується промова. Даний принцип ставить вимоги до промовців стосовно вибору теми промови, яка обов'язково має бути актуальною та висвітлювати наболілі проблеми сьогодення.
4. Практичного підходу до змісту промови. Цей підхід наголошує на необхідності наявності у промові конкретних та раціональних шляхів розв'язання проблем, способів подолання існуючої кризи.

У висновках оратор коротко підсумовує основні моменти власної промови, ще раз акцентуючи на них увагу аудиторії, повторює найсильніші аргументи,

закріплюючи необхідний емоційний стан слухачів. Залежно від мети промови оратора, висновки поділяються на підсумовуючі, топологізуючі та апелюючи. Характерною особливістю політичних промов є наявність заклику у заключній частині тексту. Заклик зазвичай містить ряд дій чи порад, які, на думку промовця, повинні бути втіленими в життя. Політичні промови часто завершуються коротким влучним реченням з потужним емотивним наповненням. Особливим прийомом вдалої промови є фінальна прощальна репліка на кшталт *May God bless the grieving families, and may God continue to bless America* [див. Додаток А], *God bless you all, and god bless America* [див. Додаток Б], *May God bless you, and may he watch over the United States of America* [див. Додаток В], *God bless you. And God bless the United States of America* [див. Додаток Г].

Отже, політична промова характеризується чіткістю композиції. До головних композиційних елементів належать звертання, вступ, основна частина та висновок. Кожен з даних елементів має свої функції (домінування аудиторії, представлення аргументації, підведення підсумків). Організація композиційної структури політичної промови слугує загальній меті чіткого викладу інформації та переконання аудиторії.

3.2 Лексичні та стилістичні особливості політичних промов Джорджа Буша

Досконалість та ефективність політичної промови визначається багатством та різноманітністю художніх мовних засобів, які виконують естетичну та аргументуючу функцію [15, 49]. Проаналізуємо мовні лексичні та стилістичні засоби, наявні у текстах політичних промов американського президента Джорджа Буша.

Основу лексики політичних промов складають слова, що належать до словникового запасу англійської мови (тобто слова індо-європейського та германського походження). Беручи до уваги, що 70% лексики англійської мови є запозиченими з різних мов, в основному з латинської, французької, скандинавських мов, то переважна частина лексики промов – запозичена. Однак, відповідно до ступеня асиміляції, запозичення, що використовуються в текстах політичних промов, є повністю асимільованими, адже вони повністю відповідають фонетичним, граматичним та графічним стандартам англійської мови і не здаються іноземними за походженням. Варто зауважити, що у текстах політичних промов не зустрічаються варваризми – не асимільовані запозичення.

Переважають лексичні одиниці, утворені афіксацією: суфіксацією (beginning, liberator, accomplishment, weakness, hopelessness, forgiveness, humanity, discovery) та префіксацією (unfolding, insignificant, unusual, unwisely), складанням основ (slave-holding, everlasting). В текстах політичних промов не вживаються аббревіатури та скорочення задля того, щоб цей текст був зрозумілий кожному слухачу чи читачу. Не використовуються також лексичні одиниці, утворені зливанням елементів слів, чергуванням голосних, імітуванням звуків, лексикалізацією множини іменників, адже вживання таких слів робить розуміння тексту промови складним та клопітким процесом.

Оратори вживають лексику переважно в прямому значенні. Наприклад: ...in times of depression and war – в період депресії та війни, personal responsibility – особиста відповідальність, America's influence – вплив Америки або future generations – майбутні покоління. Стилiстично нейтральні слова становлять переважну більшість лексики політичних промов, рідко вживаються поетичні слова, терміни,

неологізми. Однак у політичних промовах не зустрічаються не літературні, розмовні слова, адже вони широко вживаються в щоденних розмовах в основному неосвіченими людьми, їх вживання призвело б до нерозуміння промови слухачем. Оратори уникають вживання просторіч, жаргонізмів, професіоналізмів, вульгаризмів у політичних промовах, адже їх розуміють лише носії мови або люди певної соціальної групи чи професії. Не вживаються і діалектизми, бо кожна територія має свій діалект, і промова з великою кількістю діалектизмів здається виголошеною на іншій, іноземній мові. Уникаючи такої лексики, оратор робить свою промову досконалою, ефективною та зрозумілою кожному.

Колоритність та емоційна насиченість промови забезпечується вибором певних мовно-стилістичних фігур. Вражаючою у політичних промовах є кількість епітетів, що допомагають яскравіше змалювати ситуацію та передати почутті оратора. Переважна більшість епітетів – це прості прикметники, як наприклад, *terrible news*, *great sadness* [Додаток А], *grand and enduring ideals*, *hidden prejudice* [Додаток Б], *great liberating tradition* [Додаток В]. Зустрічаються також і прикметники найвищої форми порівняння, як наприклад *the best hope*, *deepest source*, *the hardest duties in this cause* [Додаток В].

Влучним і доречним є використання у промові різноманітних метафор, що надають тексту образності та експресивності. Наприклад, *the inspiration of discovery* [Додаток А], *wisdom of our Constitution*, *force of human freedom* [Додаток В], *a servant of freedom*, *nation of justice and opportunity*, *pain of poverty*, *spirit of citizenship* [Додаток Б] тощо. Метафори приводять аудиторію до певного рішення, спонукають до певної поведінки. Завдяки метафорам політики намагаються полегшити сприйняття людей, дати їм можливість не просто логічно мислити, а й будувати вербальні образи у своїй свідомості. Оратори використовують різноманітні уособлення (*this day has brought* [Додаток А], *America's faith in freedom and democracy was a rock in a raging sea*, *America matches a commitment to principle with a concern for civility* [Додаток Б], *America defended our own freedom; violence will gather, and multiply in destructive power, and cross the most defended borders, and raise a mortal threat; America sees; America will walk* [Додаток В]), інверсію (*On board was*

a crew of seven [Додаток А]), синекдоху (*America has never been united* [Додаток Б]), гіперболи (*Every child must be taught these principles* [Додаток Б], *America's vital interests and our deepest beliefs are now one* [Додаток В]), порівняння (*So it is the policy of the United States to seek and support the growth of democratic movements and institutions in every nation and culture, with the ultimate goal of ending tyranny in our world* [Додаток В]).

Для зацікавлення слухача своєю промовою оратор використовує риторичні звертання (*My fellow Americans* [Додаток А]), риторичні вигукі та запитання (*Did our generation advance the cause of freedom? And did our character bring credit to our cause?* [Додаток В]). Для підсилення значення і змісту певних слів чи словосполучень оратор використовує анафори – лексико-синтаксичного повторення слів чи словосполучень на початку прозаїчних речень. Наприклад: *America, at its best, matches a commitment to principle with a concern for civility. America, at its best, is also courageous. America, at its best, is compassionate.* [Додаток Б]. *When this spirit of citizenship is missing, no government program can replace it. When this spirit is present, no wrong can stand against it.* [Додаток Б]. *In America's ideal of freedom, citizens find dignity and security of economic independence, instead of laboring on the edge of subsistence. In America's ideal of freedom, the public interest depends on private character – on integrity, and tolerance toward others, and the rule of conscience in our own lives. In America's ideal of freedom, the exercise of rights is ennobled by service, and mercy, and a heart for the weak.* [Додаток В].

Надзвичайно поширеним у текстах політичних промов є використання прийомів перерахування, синонімізації та колоквізації. Прийом перерахування полягає у використанні одного або декількох перераховуючи рядів. Так, наприклад: *Vice President Cheney, Mr. Chief Justice, President Carter, President Bush, President Clinton, reverend clergy, distinguished guests, fellow citizens* [Додаток В]. Кожний член тематичного перерахування характеризується наявністю додаткової ознаки, порівняно з іншими. Така структура висловлювання дає можливість оратору зробити своє твердження більш переконливим, інформація ніби „втовкмачується” в свідомість аудиторії.

Прийом синонімізації пов'язаний з можливістю використання емоційно-експресивно забарвлених синонімів, їх стилістичного потенціалу [16,11]. Синонімічний ряд, який використовується у висловлюванні, будується по принципу підсилення ознаки, вираженої ключовим словом ряду, у зв'язку з додаванням смислових та стилістичних відтінків у інші слова. Наприклад: *controversy and debate* або *power and strength* [Додаток А], *customs and traditions* [Додаток В]

Прийом колоквизації мови зменшує соціальну відстань між мовцем і слухачем. Лише розмовляючи з рівними собі по статусу (друзі, родичі, близькі, знайомі...), ми можемо назвати співрозмовника просто *you*. Наприклад: *You're not alone* [Додаток А].

Широко представленими у текстах політичних промов є повтори на рівні окремих слів, словосполучень, фраз і речень. Наприклад – *Today, America speaks anew to the peoples of the world... Today, I also speak anew to my fellow citizens...* [Додаток В]. У даному випадку спостерігаємо повтор слова *Today* у сполученні з явищем анафори, при якому кожне наступне речення починається з одного слова чи словосполучення. Наступний уривок промови продемонструє використаний промовцем прийом повтору на рівні речення: *You have seen duty and allegiance in the determined faces of our soldiers. You have seen that life is fragile, and evil is real, and courage triumphs.* [Додаток В]. Даний прийом повторення лексем, фраз та речень, які несуть важливе смислове навантаження, дає змогу оратору сфокусувати на них увагу аудиторії.

У переважній більшості політичних промов використовується подвійний принцип подання інформації: від загального до головного і навпаки [33, 37]. Наочність у політичних промовах відсутня, хоча події змальовані таким чином, що їх можна з легкістю уявити. Велика кількість використаних прикметників, специфічна будова речень, реальність описуваних подій допомагають нам в уяві відтворити ту картину подій, яку описує оратор. На перший план у текстах політичних промов виходять події або факти, про які повідомляє або ж розповідає оратор. Часто трапляються усунення та пропуски, оратор залишає слухачам місце для домислів. Політичні промови написані теперішнім, минулим та майбутнім

часами дійсного способу. Модальність, що в основному позначається такими словами, як *may, must, might, can, will, could*, можна побачити в таких прикладах: “*as you might imagine*”, “*when the soul of nations may reflect customs and traditions*”, “*freedom must be chosen*”, “*we will widen*”.

3.3 Лексико-стилістичні особливості промов Барака Обама

Як вже зазначалося раніше, саме від різноманіття мовних засобів залежить успіх та ефективність промови, зокрема політичної. Зараз проаналізуємо лексичні та стилістичні засоби, наявні у політичних промовах американського президента Барака Обама.

Основу лексики політичних промов складають слова індо-європейського та германського походження (словниковий запас англійської мови). Переважна частина лексики промов Обама – запозичена, однак запозичення є повністю асимільованими згідно з стандартами англійської мови. Як і у промовах попередника Джорджа Буша, у промовах Обама не зустрічаються варваризми, оскільки вживання таких слів ускладнило б розуміння промов аудиторією.

У промовах Барака Обама переважають лексичні одиниці, утворені афіксацією: суфіксацією (*mindful, cooperation, faithful, weakened, measurable, willingness*) та префіксацією (*irresponsibility, undiminished, indifference*), складанням основ (*worn-out, short-cuts, risk-takers, throughout*). В текстах своїх політичних промов Барак Обама не вживає аббревіатури та скорочення задля того, щоб цей текст був зрозумілий кожному. Не використовує президент також лексичні одиниці, утворені зливанням елементів слів, чергуванням голосних, імітуванням звуків, лексикалізацією множини іменників, адже вживання таких слів ускладнює розуміння тексту.

Оратор вживає лексику в своїх промовах переважно в прямому значенні. Наприклад: *The state of our economy* – стан нашої економіки, *but this crisis has reminded us...* - але ця криза нагадала нам..., *honesty and hard work* – чесність і важка праця, *this is the source of our confidence* – це джерело нашої впевненості, *21 months later* – через 21 місяць, *I know these are difficult times for America* – Я знаю, це складні часи для Америки. Барак Обама у своїх промовах вживає переважно стилістичні нейтральні слова, рідко вживає поетичні слова, терміни, неологізми, не вживає не літературних, розмовних слів, просторіччя, жаргонізми, вульгаризми, адже їх

вживання призвело б до нерозуміння промови слухачем. Унікаючи такої лексики, оратор робить свою промову досконалою, ефективною та зрозумілою кожному.

Колоритність та емоційна насиченість політичних промов забезпечується вибором мовно-стилістичних фігур. Вражаючою у політичних промовах Барака Обами є кількість метафор, які надають текстам промов образності. Наприклад: *the presidential oath, rising tides of prosperity, the still waters of peace, network of violence, the light of day* [Додаток Г], *the depths of winter* [Додаток Д]. Значною є кількість епітетів, що допомагають яскравіше передати почуття оратора. Переважна більшість епітетів – це прості прикметники, як наприклад, *precious gift, false promises mutual respect darkest hours* [Додаток Г], *difficult times* [Додаток Д]. Зустрічається також і велика кількість прикметників найвищої форми порівняння, як наприклад *the biggest gamble, the biggest corporations, the highest mountaintop, the most talented, most productive workers* [Додаток Д].

Оратор використовує різноманітні уособлення (*Pensions are disappearing* [Додаток Д], *The time has come to reaffirm; the state of our economy calls for action; America is a friend* [Додаток Г]), синекдоху (*America is a friend of each nation and every man* [Додаток Г]), гіперболи (... *that all are equal, all are free, and all deserve a chance...; And so, to all the other peoples and governments...; We are shaped by every language and culture* [Додаток Г], *I believed that Democrats and Republicans and Americans of every political stripe...* [Додаток Д]), порівняння (*They saw America as bigger than the sum of our individual ambitions* [Додаток Г], *Are you better off than you were four years ago?* [Додаток Д]).

Для зацікавлення слухача своєю промовою оратор використовує риторичні звертання (*My fellow citizens* [Додаток Г]), риторичні вигуки та запитання (*But know this America; So let us mark this day with remembrance of who we are...* [Додаток Г], *Look – we've tried it John McCain's way* [Додаток Д]. Для підсилення значення і змісту певних слів чи словосполучень оратор використовує анафори – лексико-синтаксичного повторення слів чи словосполучень на початку прозаїчних речень. Наприклад: *For us, they packed up their few worldly possessions... For us, they toiled in sweatshops... For us, they fought and died...* . [Додаток Г]. *That's how* we've won great

struggles for civil rights and women's rights and worker's rights. That's how we'll emerge from this crisis stronger... [Додаток Д].

Прийом перерахування у промовах Барака Обами полягає у використанні одного або декількох перераховуючи рядів. Так, наприклад: *We'll create two million new jobs by rebuilding our crumbling roads, and bridges, and schools, and by laying broadband lines to reach every corner of the country.* [Додаток Д]; *We are a nation of Christians and Muslims, Jews and Hindus, and non-believers* [Додаток Г]. Кожний член тематичного перерахування характеризується наявністю додаткової ознаки, порівняно з іншими.

Прийом колоквизації мови зменшує соціальну відстань між мовцем і слухачем. Барак Обама часто вживає в своїх промовах займенник *we*, що ніби об'єднує його з аудиторією в одну команду: *We gather because we have chosen hope over fear* [Додаток Г].

Широко представленими у текстах політичних промов Обами є повтори на рівні окремих слів, словосполучень, фраз і речень. Наприклад – *Yes, government must lead the way on energy independence, but each of us must do our part to make our homes and our businesses more efficient. Yes, we must provide more ladders to success for young men who fall into lives of crime and despair. But all of us must do our part as parents to turn off the television and read to our children and take responsibility for providing the love and guidance they need. Yes, we can argue and debate our positions passionately, but...* [Додаток Д]. У даному випадку спостерігаємо повтор слова *yes* у сполученні з явищем анафори, при якому кожне наступне речення починається з одного слова чи словосполучення. Даний уривок показує прийом повтору на рівні фрази: *On this day, we gather because we have chosen hope over fear, unity of purpose over conflict and discord. On this day, we come to proclaim an end to the petty grievances and false promises, the recriminations and worn-out dogmas that for far too long have strangled our politics.* Наступний уривок промови президента продемонструє використаний промовцем прийом повтору на рівні речення: *In one week, you can turn the page of policies that... In one week, you can choose policies that invest in our middle-class... In one week, you can put an end to the policies that....* [Додаток Д]; *When it comes to health*

care, we don't have to choose between a government-run health care system and the unforgettable one we have now... When it comes to giving every child a world-class education... When it comes to keeping this country safe... [Додаток Д]. Даний прийом повторення слів, фраз та речень допомагає оратору сфокусувати на них увагу аудиторії.

У переважній більшості політичних промов і Джорджа Буша, і Барака Обами використовується подвійний принцип подання інформації: від загального до головного і навпаки [33, 37]. Наочність у політичних промовах відсутня, хоча події змальовані таким чином, що їх можна з легкістю уявити. Велика кількість використаних прикметників, специфічна будова речень, реальність описуваних подій допомагають нам в уяві відтворити ту картину подій, яку описує оратор. На перший план у текстах політичних промов виходять події або факти, про які повідомляє або ж розповідає оратор. Часто трапляються усунення та пропуски, оратор залишає слухачам місце для домислів: *"Let it be told to the future world...that in the depth of winter, when nothing but hope and virtue could survive... that the city and the country, alarmed at one common danger, came forth to meet [it]."* [Додаток Г]

Політичні промови обох президентів написані теперішнім, минулим та майбутнім часами дійсного способу. Модальність, що в основному позначається такими словами, як *may, must, might, can, will, could*, можна побачити в таких прикладах: *"as you might imagine"*, *"when the soul of nations may reflect customs and traditions"*, *"freedom must be chosen"*, *"we will widen"*. Часто у своїх політичних промовах президенти використовують паралельні конструкції, які допомагають слухачам сконцентрувати свою увагу на матеріалі та краще його сприйняти: *What is demanded, then, is a return to these truths. What is required of us is a new era of responsibility...* [Додаток Г].

3.4 Лексико-стилістичні особливості промов Джо Байдена

У промовах Джо Байдена зустрічається безліч лексичних та стилістичних засобів для колоритності політичної промови. Особливо це помітно в його інавгураційній промові, у якій можна помітити схожість з промовами Барака Обами та Джорджа Буша, що вказує на певну структуру політичної промови. Як зазначалося раніше, основу лексики політичної промови складають слова індо-європейського та германського походження. У промовах Байдена не зустрічаються варваризми для полегшення розуміння промови аудиторією.

У промові Джо Байдена переважають лексичні одиниці, утворені афіксацією: суфіксацією (*crucible, peaceful, possibility, survival, supremacy, hopelessness, lawlessness, riotous*[Додаток Е]) та префіксацією (*indivisible, resilience, rebuild, disagreement, uncivil*[Додаток Е]). У промові Байдена відрізняється також присутні лексичні одиниці, утворені складанням основ, як наприклад, *co-workers, once-in-a-century*[Додаток Е]. Американський політик не вживає аббревіатури та скорочення, а також лексичні одиниці, утворені зливанням елементів слів, чергуванням голосних, імітуванням звуків, лексикалізацією множини іменників. У політичній промові також не зустрічаються розмовні слова, жаргонізми, професіоналізми, вульгаризми, діалектизми, щоб зробити свою промову доступною, та ефективною.

На відмінну від попередніх президентів Байден вживає деякі слова в переносному значенні, наприклад: ... *our “better angels” have always prevailed*[Додаток Е]. У своїй промові він розповідає про такі трагічні події минулого як Друга світова війна, період Великої депресії, і під фразою найкращі ангели він має на увазі громадянин США, які працювали на благо держави в ці важкі роки. Ще одним вдалим прикладом вживання слів в переносному сенсі є наступне речення: *Recent weeks and months have taught us a painful lesson*[Додаток Е]. Оратор має на увазі події останніх тижнів та місяців, які стали вирішальними для американців, які взяли з цього для себе урок.

Для колористності мови та надання емоційного забарвлення оратор використовує епітети, але кількісно епітети у промовах інших президентів значно

переважають. Більшість епітетів – це прості прикметники, як наприклад, *important things, exhausting outrage, eternal peace, sacred ground, uncivil war, strong and trusted partner, brave women*[Додаток Е]. Прикметники найвищої форми порівняння також вживаються рідше, наприклад, *the toughest and deadliest period*[Додаток Е]. Натомість у порівнянні з Обамою та Бушом у промові Байдена присутня вражаюча кількість метафор. Наприклад, *the sting of systemic racism, a raging virus, the call of history, winter of peril and possibility, a moment of silent prayer, a time of testing, a day of history and hope*[Додаток Е].

Також президент використовує уособлення. Наприклад: *Hundreds of thousands of businesses closed; The world is watching today; That democracy and hope, truth and justice, did not die on our watch but thrived*[Додаток Е]. Також промова Джозефа Байдена начисена порівняннями. Наприклад: *It's a story that might sound something like a song ..., ... speaking of unity can sound to some like a foolish fantasy. That our America secured liberty ... as a beacon to the world*[Додаток Е]. В наступному прикладі мовець у порівнянні наголошує на важливості відповідальності та обов'язків кожного громадянина США: *And each of us has a duty and responsibility, as citizens, as Americans, and especially as leaders...*[Додаток Е].

Оратор також використовує персоніфікацію, тобто надання предмету якостей притаманних людині. Наприклад: *A cry for survival comes from the planet itself. A cry that can't be any more desperate or any more clear*[Додаток Е]. Цими словами оратор хотів наголосити на негативних наслідках для людей, надаючи планеті людських якостей. Як і попередні американські політики Байден використовує прийом перерахування: *... mothers and fathers, husbands and wives, sons and daughters, friends, neighbors, and co-workers*[Додаток Е]. Використовуючи цей прийом, оратор уточнює до кого він звертається. В наступному прикладі мовець також використовує перерахування для уточнення: *...democracy and hope, truth and justice...*[Додаток Е].

Прийом колоквизації також присутній в промові Джозефа Байдена, наприклад: *We will repair our alliances and engage with the world once again. Not to meet yesterday's challenges, but today's and tomorrow's. We will lead not merely by the example of our power but by the power of our example. We will be a strong and trusted*

partner for peace, progress, and security. We have been through so much in this nation[Додаток Е]. Займенник “we” використовується для розуміння, що мабутнє країни залежить від кожного. Використання повторень окремих слів та словосполучень також присутнє в промовах для звернення особливої уваги слухачів та легшого запам’ятовування інформації. Наприклад, Байден повторює слово “much” і цим наголошує на важливості: *We will press forward with speed and urgency, for we have much to do in this winter of peril and possibility. Much to repair. Much to restore. Much to heal. Much to build. And much to gain*[Додаток Е]. В порівнянні з попередніми президентами словосполучення використовуються рідше і максимум повторюються лише два рази. Наприклад: *Here we stand looking out to the great Mall where Dr. King spoke of his dream. Here we stand, where 108 years ago at another inaugural, thousands of protestors tried to block brave women from marching for the right to vote*[Додаток Е]. В наступному прикладі мовець використовує повторення для наголошення вдячності: *I thank my predecessors of both parties for their presence here. I thank them from the bottom of my heart*[Додаток Е]. У ще одному прикладі автор промови хоче наголосити на розумінні: *I understand that many Americans view the future with some fear and trepidation. I understand they worry about their jobs, about taking care of their families, about what comes next*[Додаток Е].

Джозеф Байден використовує у своїй інавгураційній промові відсилки до минулого методом використання інтертекстуальності та алюзії, тобто натяк або указівку на певну історичну подію. *In another January in Washington, on New Year’s Day 1863, Abraham Lincoln signed the Emancipation Proclamation. .... the President said, “If my name ever goes down into history it will be for this act and my whole soul is in it.” My whole soul is in it. Today, on this January day, my whole soul is in this: bringing America together, uniting our people and uniting our nation*[Додаток Е]. Оратор проводить аналогію з Абрахамом Лінкольном, одним з найвпливовіших президентів, так як він боровся за свободу. Байден наголошує наскільки особливо для нього зробити все для американських громадян і що за два століття різниці з Лінкольном мета не змінилася. У цьому прикладі мовець порівнює позитивні зміни та результат, за що боролись люди за допомогою використання алюзії: *Here we*

stand, where 108 years ago at another inaugural, thousands of protestors tried to block brave women from marching for the right to vote. Today, we mark the swearing-in of the first woman in American history elected to national office – Vice President Kamala Harris[Додаток Е]. В прикладі відсилка на історичну подію 1913 року, яка відома за найбільший протест за право жінок голосувати. Оратор підкреслює зміни, які відбулись за століття, і цим самим надихає слухачів вірити в прогрес та зміни. Враховуючи важливість релігії для американського суспільства, мовець використовує алюзію та фразою “святий моєї церкви” наголошує свою приналежність до певної релігії, повагу до принципів, що дуже резонує віруючим. Наприклад: *Many centuries ago, Saint Augustine, a saint of my church, wrote that a people was a multitude defined by the common objects of their love*[Додаток Е].

У своїй промові політик також використовує антитезу, тобто протиставлення, для фокусу уваги на контрасті: *Not of personal interest, but of the public good. ... story of hope, not fear. Of unity, not division. Of light, not darkness*[Додаток Е]. Джозеф Байден розповідає про свої мотиви не як особисті, а як альтруїстичні, та за допомогою контрасту наголошує на єдності та світлому майбутньому використовуючи антоніми роз’єднання та темнота. В аудиторії цей стилістичний прийом викликає особливу емоційність та змушує надати перевагу президенту надаючи перевагу іменникам, які оптимістично забарвлені.

Для зацікавлення слухача оратор використовує риторичні запитання в кінці промови. Це один із варіантів повторення сказаних слів та є інструментом для того, щоб змусити слухача замислитись, даючи відповіді на запитання. Наприклад, у наступному прикладі риторичне запитання є закликом аудиторії до дій: *Will we rise to the occasion? Will we master this rare and difficult hour? Will we meet our obligations and pass along a new and better world for our children*[Додаток Е]? Оратор очікує, що відповіді на ці запитання будуть позитивними та мотивують слухачів до дій.

На основі аналізу лексико-стилістичних засобів, використаних у політичних промовах Джорджа Буша, Барака Обами та Джозефа Байдена, приходимо до висновку, що багатство та різноманітність даних прийомів надає текстам образності, яскравості та колоритності. Діапазон використання художніх засобів є широким.

Наявними у текстах є епітети, метафори, уособлення, гіперболи, анафори, риторичні звертання та риторичні вигуки, повтори на рівні окремих слів, фраз та речень. Оскільки широке вживання саме цих художньо-стилістичних фігур у політичному виступі є ознакою стилю політичних промов, дані політичні тексти належать саме до цього стилю. Помітні деякі відмінності між промовами, але структура та більшість художніх засобів є типовими. Це доводить, що політична промова як політичний дискурс слідує певній структурі.

ВИСНОВКИ

У процесі виконання цього наукового дослідження ми прийшли до ряду висновків, що підсумовують виконану нами роботу та визначають її наукову та практичну цінність. Маємо право стверджувати, що політична промова є невід'ємною складовою сфери політичної комунікації. Дана форма політичного тексту найчастіше використовується політиками та державними діячами в ході політичної комунікації, оскільки особливості політичних промов дають можливість широко застосовувати їх як інформаційний так й агітаційний аспект комунікації.

Політичні промови мають широкий спектр функціонування. Вони є ключовим комунікативним каналом між політиком та аудиторією. Незважаючи на існування певних канонів риторики щодо побудови та виголошення політичних промов, кожна з них характеризується притаманними лише їй стилістичними особливостями на зразок частого використання мовно-художніх засобів під час публічного виступу оратора. Можемо стверджувати, що методи, засоби, прийоми, які використовуються під час організації промови та її презентації, не лише впливають на розуміння адресатом змісту повідомлення, а й характеризують оратора як політика, громадського діяча та особистість. Під час дослідження нами було проаналізовано шість політичних промов таких провідних американських політиків як Джордж Буш, Барак Обама та Джо Байден. Підсумовуючи результати практичної частини проведеного нами дослідження, можемо зробити висновок, що промови Джорджа Буша, Барака Обами та Джозефа Байдена є зразками політичних промов, у яких вдало є комбінація ключових вимог риторики та стилістики.

На основі проведеного аналізу лексико-стилістичних засобів, використаних у зазначених вище політичних промовах, приходимо до висновку, що багатство та різноманітність даних прийомів надає текстам образності, яскравості та колоритності. Діапазон використання художніх засобів у промовах є широким. Наявними у текстах є порівняння, епітети, метафори, гіперболи, уособлення, повтори на рівні окремих слів, фраз та речень. Оскільки широке вживання

художньо-стилістичних фігур у політичному виступі є ознакою стилю політичних промов, дані політичні тексти належать саме до цього стилю.

Важливо відмітити, що використання мовно-художніх засобів успішно поєднується з чіткою композиційною структури промов. Промови Джорджа Буша, Барака Обами та Джозефа Байдена складаються з логічно виділених структурних елементів, таких як звертання, преамбула, основна частина та висновок. В результаті проведеного аналізу ми прийшли до висновку, що дані промови є скомпонованими у відповідності до законів риторики. Провівши дане дослідження на основі вищезазначених політичних промов, ми окреслили причини їх успішності та ефективності, якими являються такі чинники як чітка композиція, смислове наповнення та лексико-стилістичне оформлення. Додатково ще варто відмітити, що на успішність даних промов суттєвий вплив мав авторитет самих ораторів та їх особистостей.

Під час написання цієї праці нам вдалося повністю виконати поставлені перед нами завдання і досягти мети дослідження. Опрацювавши відповідні критичні джерела, ми детально подали трактування дискурсу у вітчизняній та зарубіжній науці, розглянули питання походження та розвитку дискурсу та його основні характеристики. Ми також розглянули поняття політичного дискурсу, його основних функцій та взаємозв'язку з іншими видами дискурсу, розглянули сучасні методи дослідження дискурсу. У даній роботі ми окреслили ключові аспекти композиції та структури політичної промови. Під час написання цього наукового дослідження ми проаналізували лексико-стилістичний компонент політичної промови та його вплив на ступінь сприйняття аудиторією. Наукова робота містить не лише опрацьований теоретичний матеріал з низки різноманітних дисциплін, а й самостійне практичне дослідження окреслених особливостей політичної промови на основі аналізу промов Джорджа Буша, Барака Обами та Джо Байдена. Отримані результати є базою для подальшого дослідження сфери політичної комунікації.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Арутюнова Н.Д. Фактор адресата. АН СССР, 1981. Т.40. №4. 356. 357с.
2. Баранов А. Н., Казакевич Е. Г. Парламентские дебаты: традиции и новации. Москва: Знание, 1991. 42с.
3. Бацевич Ф. С. Лінгвістична генологія: проблеми і перспективи. Львів : ПАІС, 2005. 264 с.
4. Бацевич Ф. С. Філософія мови: Історія лінгвофілософських учень. Київ : ВЦ «Академія», 2008. 240 с.
5. Бенвенист Э. Общая лингвистика. Москва: Прогресс, 1975. 446с.
6. Брудный А.А. Психологическая герменевтика. Москва : Лабиринт, 1998. 332с.
7. Габермас Ю. Філософський дискурс Модерну. Київ, 2001. 424 с
8. Дейк Т.А., Мова. Пізнання. Комунікація. Пер. з англ. Під ред. В. І. Герасимова; Вступ. ст. Ю. Н. Караулова і В. В. Петрова. Москва: Прогрес, 1989. 312с.
9. Денисова С.П. Дискурс у сучасних комунікаційних системах. Київ, 2004. 344с.
10. Денисова С.П. Дискурс у комунікаційних системах. Київ: Київськ. міжнар. ун-т, 2004. 344с.
11. Єрмоленко А. М. Комунікативна практична філософія. Київ: Лібра, 1999. 488 с.
12. Зильберт Б. А. Социопсихолингвистическое исследование текстов, радио, телевидения, газеты. Саратов: Изд-во Саратовского ун-та, 1986. 356с.
13. Ишмуратов А. Т. Логико-когнитивный анализ онтологии дискурса. Рациональность и семиотика дискурса. Київ : Наук. думка, 1994. 252с.
14. Іщенко Ю.А. Мислення як толерантний дискурс. Київ: Наук. думка, 1994. 252с.
15. Кочерган М.П. Загальне мовознавство: підручник. Київ: Видавничий центр «Академія», 2003. 464с.
16. Красных В. В. Основы психолингвистики и теории коммуникации : Курс лекций. Москва: ИТДГК «Гнозис» 2001. 270с.

17. Лук'янець В. С. Сучасний науковий дискурс: Оновлення методологічної культури. Київ, 2000. 304 с.
18. Мечковская Н.Б. Социальная лингвистика. Москва : Аспект Пресс, 1996. 207с.
19. Ощипко І.Й. Практична стилістика сучасної української мови. Львів, 1968. 604с.
20. Паршин П.Б. Понятие идеологического дискурса и методологические основания политической лингвистики. Москва, 1999. 105с.
21. Рижинашвили И.У. Лингвистические механизмы тенденциозного представления события в англо-американской периодике. АКД. Санкт-Петербург, 1994. 17с.
22. Серажим К.С. Дискурс як соціолінгвальне явище: методологія, архітектоніка, варіативність. Київ, 2002. 392 с.
23. Ушакова Т. А. Роль человека в общении. Москва : Наука, 1989. 192с.
24. Харрис Р. Психология массовых коммуникаций. Санкт-Петербург: Прайм-ЕВРОЗИАК, 2003. 448с.
25. Швейцер А. Д. Социальная дифференциация английского языка в США. Москва: Наука, 198. 215с.
26. Шейгал, Е.И. Семиотика политического дискурса. Москва, 2003. 325с.
27. Cameron D. Demythologizing Sociolinguistics: Why Language Does Not Reflect the Society. London : Routledge, 1990. 245p.
28. Corcoran P.E. Political Language and Rhetoric. Austin: University of Texas Press, 1979.
29. Denton R.E.Jr., Woodward G.C. Political Communication in America. New York: Praeger, 1985. 366p.
30. Ealy S. Communication, Speech and Politics. Washington, D.C. University Press of America, 1981. 244p.
31. Graber D. Political Languages : Handbook of Political Communication. Beverly Hills, London: Sage Publications, 1981. 195-224 p.
32. Hodge R., Kress G. Social Semiotics. Cambridge, 1988. p.238.
33. Miller T. Functional Approaches to Written Text: Classroom Applications. Washington: United States Information Agency, 1997. 288p.

Space Shuttle “Columbia” Address

By George W.Bush

My fellow Americans, this day has brought terrible news and great sadness to our country. At 9:00 a.m. this morning, Mission Control in Houston lost contact with our Space Shuttle Columbia. A short time later, debris was seen falling from the skies above Texas. The Columbia is lost; there are no survivors.

On board was a crew of seven: Colonel Rick Husband; Lt. Colonel Michael Anderson; Commander Lauren Clark; Captain David Brown; Commander William McCool; Dr.Kalpana Chawla; and Ilan Ramon, a Colonel in the Israel Air Force. These men and women assumed great risk in the service to all humanity.

In an age when space flight has come to seem almost routine, it is easy to overlook the danger of travel by rocket, and the difficulties of navigating the fierce outer atmosphere of the Earth. These astronauts knew the danger, and they faced them willingly, knowing they had a high and noble purpose in life. Because of their courage and daring and idealism, we will miss them all the more.

All Americans today are thinking, as well, of families of these men and women who have been given this sudden shock and grief. You're not alone. Our entire nation grieves with you. And those you loved will always have the respect and gratitude of this country.

The cause in which they died will continue. Mankind is led into the darkness beyond our world by the inspiration of discovery and the longing to understand. Our journey into space will go on.

In the today we saw destruction and tragedy. Yet father than we can see there is comfort and hope. In the words of the prophet Isaiah, “Lift your eyes and look to the heavens. Who created all these? He who brings out the starry hosts one by one and calls them each by name. Because of His great power and mighty strength not one of them is missing.”

The same Creator who names the stars also knows the names of the seven souls we mourn today. The crew of the shuttle Columbia did not return safely to Earth; yet we can pray that all are safely home.

May God bless the grieving families, and may God continue to bless America.

Inaugural address, January 20, 2001

By George W. Bush

Chief Justice Rehnquist, President Carter, President Bush, President Clinton, distinguished guests and my fellow citizens, the peaceful transfer of authority is rare in history, yet common in our country. With a simple oath, we affirm old traditions and make new beginnings.

As I begin, I thank President Clinton for his service to our nation.

And I thank Vice President Gore for a contest conducted with spirit and ended with grace.

I am honored and humbled to stand here, where so many of America's leaders have come before me, and so many will follow.

We have a place, all of us, in a long story--a story we continue, but whose end we will not see. It is the story of a new world that became a friend and liberator of the old, a story of a slave-holding society that became a servant of freedom, the story of a power that went into the world to protect but not possess, to defend but not to conquer.

It is the American story--a story of flawed and fallible people, united across the generations by grand and enduring ideals.

The grandest of these ideals is an unfolding American promise that everyone belongs, that everyone deserves a chance, that no insignificant person was ever born.

Americans are called to enact this promise in our lives and in our laws. And though our nation has sometimes halted, and sometimes delayed, we must follow no other course.

Through much of the last century, America's faith in freedom and democracy was a rock in a raging sea. Now it is a seed upon the wind, taking root in many nations.

Our democratic faith is more than the creed of our country, it is the inborn hope of our humanity, an ideal we carry but do not own, a trust we bear and pass along. And even after nearly 225 years, we have a long way yet to travel.

While many of our citizens prosper, others doubt the promise, even the justice, of our own country. The ambitions of some Americans are limited by failing schools and hidden

prejudice and the circumstances of their birth. And sometimes our differences run so deep, it seems we share a continent, but not a country.

We do not accept this, and we will not allow it. Our unity, our union, is the serious work of leaders and citizens in every generation. And this is my solemn pledge: I will work to build a single nation of justice and opportunity.

I know this is in our reach because we are guided by a power larger than ourselves who creates us equal in His image.

And we are confident in principles that unite and lead us onward.

America has never been united by blood or birth or soil. We are bound by ideals that move us beyond our backgrounds, lift us above our interests and teach us what it means to be citizens. Every child must be taught these principles. Every citizen must uphold them. And every immigrant, by embracing these ideals, makes our country more, not less, American.

Today, we affirm a new commitment to live out our nation's promise through civility, courage, compassion and character.

America, at its best, matches a commitment to principle with a concern for civility. A civil society demands from each of us good will and respect, fair dealing and forgiveness.

Some seem to believe that our politics can afford to be petty because, in a time of peace, the stakes of our debates appear small.

But the stakes for America are never small. If our country does not lead the cause of freedom, it will not be led. If we do not turn the hearts of children toward knowledge and character, we will lose their gifts and undermine their idealism. If we permit our economy to drift and decline, the vulnerable will suffer most.

We must live up to the calling we share. Civility is not a tactic or a sentiment. It is the determined choice of trust over cynicism, of community over chaos. And this commitment, if we keep it, is a way to shared accomplishment.

America, at its best, is also courageous.

Our national courage has been clear in times of depression and war, when defending common dangers defined our common good. Now we must choose if the example of our

fathers and mothers will inspire us or condemn us. We must show courage in a time of blessing by confronting problems instead of passing them on to future generations.

Together, we will reclaim America's schools, before ignorance and apathy claim more young lives.

We will reform Social Security and Medicare, sparing our children from struggles we have the power to prevent. And we will reduce taxes, to recover the momentum of our economy and reward the effort and enterprise of working Americans.

We will build our defenses beyond challenge, lest weakness invite challenge.

We will confront weapons of mass destruction, so that a new century is spared new horrors.

The enemies of liberty and our country should make no mistake: America remains engaged in the world by history and by choice, shaping a balance of power that favors freedom. We will defend our allies and our interests. We will show purpose without arrogance. We will meet aggression and bad faith with resolve and strength. And to all nations, we will speak for the values that gave our nation birth.

America, at its best, is compassionate. In the quiet of American conscience, we know that deep, persistent poverty is unworthy of our nation's promise.

And whatever our views of its cause, we can agree that children at risk are not at fault. Abandonment and abuse are not acts of God, they are failures of love.

And the proliferation of prisons, however necessary, is no substitute for hope and order in our souls.

Where there is suffering, there is duty. Americans in need are not strangers, they are citizens, not problems, but priorities. And all of us are diminished when any are hopeless.

Government has great responsibilities for public safety and public health, for civil rights and common schools. Yet compassion is the work of a nation, not just a government.

And some needs and hurts are so deep they will only respond to a mentor's touch or a pastor's prayer. Church and charity, synagogue and mosque lend our communities their humanity, and they will have an honored place in our plans and in our laws.

Many in our country do not know the pain of poverty, but we can listen to those who do.

And I can pledge our nation to a goal: When we see that wounded traveler on the road to Jericho, we will not pass to the other side.

America, at its best, is a place where personal responsibility is valued and expected.

Encouraging responsibility is not a search for scapegoats, it is a call to conscience. And though it requires sacrifice, it brings a deeper fulfillment. We find the fullness of life not only in options, but in commitments. And we find that children and community are the commitments that set us free.

Our public interest depends on private character, on civic duty and family bonds and basic fairness, on uncounted, unhonored acts of decency which give direction to our freedom.

Sometimes in life we are called to do great things. But as a saint of our times has said, every day we are called to do small things with great love. The most important tasks of a democracy are done by everyone.

I will live and lead by these principles: to advance my convictions with civility, to pursue the public interest with courage, to speak for greater justice and compassion, to call for responsibility and try to live it as well.

In all these ways, I will bring the values of our history to the care of our times.

What you do is as important as anything government does. I ask you to seek a common good beyond your comfort; to defend needed reforms against easy attacks; to serve your nation, beginning with your neighbor. I ask you to be citizens: citizens, not spectators; citizens, not subjects; responsible citizens, building communities of service and a nation of character.

Americans are generous and strong and decent, not because we believe in ourselves, but because we hold beliefs beyond ourselves. When this spirit of citizenship is missing, no government program can replace it. When this spirit is present, no wrong can stand against it.

After the Declaration of Independence was signed, Virginia statesman John Page wrote to Thomas Jefferson: ``We know the race is not to the swift nor the battle to the strong. Do you not think an angel rides in the whirlwind and directs this storm?"

Much time has passed since Jefferson arrived for his inauguration. The years and changes accumulate. But the themes of this day he would know: our nation's grand story of courage and its simple dream of dignity.

We are not this story's author, who fills time and eternity with his purpose. Yet his purpose is achieved in our duty, and our duty is fulfilled in service to one another.

Never tiring, never yielding, never finishing, we renew that purpose today, to make our country more just and generous, to affirm the dignity of our lives and every life.

This work continues. This story goes on. And an angel still rides in the whirlwind and directs this storm.

God bless you all, and God bless America.

Second Inaugural address, January 20, 2005

By George Walker Bush

Vice President Cheney, Mr. Chief Justice, President Carter, President Bush, President Clinton, reverend clergy, distinguished guests, fellow citizens:

On this day, prescribed by law and marked by ceremony, we celebrate the durable wisdom of our Constitution, and recall the deep commitments that unite our country. I am grateful for the honor of this hour, mindful of the consequential times in which we live, and determined to fulfill the oath that I have sworn and you have witnessed.

At this second gathering, our duties are defined not by the words I use, but by the history we have seen together. For a half century, America defended our own freedom by standing watch on distant borders. After the shipwreck of communism came years of relative quiet, years of repose, years of sabbatical - and then there came a day of fire.

We have seen our vulnerability - and we have seen its deepest source. For as long as whole regions of the world simmer in resentment and tyranny - prone to ideologies that feed hatred and excuse murder - violence will gather, and multiply in destructive power, and cross the most defended borders, and raise a mortal threat. There is only one force of history that can break the reign of hatred and resentment, and expose the pretensions of tyrants, and reward the hopes of the decent and tolerant, and that is the force of human freedom.

We are led, by events and common sense, to one conclusion: The survival of liberty in our land increasingly depends on the success of liberty in other lands. The best hope for peace in our world is the expansion of freedom in all the world.

America's vital interests and our deepest beliefs are now one. From the day of our Founding, we have proclaimed that every man and woman on this earth has rights, and dignity, and matchless value, because they bear the image of the Maker of Heaven and earth. Across the generations we have proclaimed the imperative of self-government,

because no one is fit to be a master, and no one deserves to be a slave. Advancing these ideals is the mission that created our Nation. It is the honorable achievement of our fathers. Now it is the urgent requirement of our nation's security, and the calling of our time.

So it is the policy of the United States to seek and support the growth of democratic movements and institutions in every nation and culture, with the ultimate goal of ending tyranny in our world.

This is not primarily the task of arms, though we will defend ourselves and our friends by force of arms when necessary. Freedom, by its nature, must be chosen, and defended by citizens, and sustained by the rule of law and the protection of minorities. And when the soul of a nation finally speaks, the institutions that arise may reflect customs and traditions very different from our own. America will not impose our own style of government on the unwilling. Our goal instead is to help others find their own voice, attain their own freedom, and make their own way.

The great objective of ending tyranny is the concentrated work of generations. The difficulty of the task is no excuse for avoiding it. America's influence is not unlimited, but fortunately for the oppressed, America's influence is considerable, and we will use it confidently in freedom's cause.

My most solemn duty is to protect this nation and its people against further attacks and emerging threats. Some have unwisely chosen to test America's resolve, and have found it firm.

We will persistently clarify the choice before every ruler and every nation: The moral choice between oppression, which is always wrong, and freedom, which is eternally right. America will not pretend that jailed dissidents prefer their chains, or that women welcome humiliation and servitude, or that any human being aspires to live at the mercy of bullies.

We will encourage reform in other governments by making clear that success in our relations will require the decent treatment of their own people. America's belief in human dignity will guide our policies, yet rights must be more than the grudging concessions of dictators; they are secured by free dissent and the participation of the governed. In the long

run, there is no justice without freedom, and there can be no human rights without human liberty.

Some, I know, have questioned the global appeal of liberty - though this time in history, four decades defined by the swiftest advance of freedom ever seen, is an odd time for doubt. Americans, of all people, should never be surprised by the power of our ideals. Eventually, the call of freedom comes to every mind and every soul. We do not accept the existence of permanent tyranny because we do not accept the possibility of permanent slavery. Liberty will come to those who love it.

Today, America speaks anew to the peoples of the world:

All who live in tyranny and hopelessness can know: the United States will not ignore your oppression, or excuse your oppressors. When you stand for your liberty, we will stand with you.

Democratic reformers facing repression, prison, or exile can know: America sees you for who you are: the future leaders of your free country.

The rulers of outlaw regimes can know that we still believe as Abraham Lincoln did: "Those who deny freedom to others deserve it not for themselves; and, under the rule of a just God, cannot long retain it."

The leaders of governments with long habits of control need to know: To serve your people you must learn to trust them. Start on this journey of progress and justice, and America will walk at your side.

And all the allies of the United States can know: we honor your friendship, we rely on your counsel, and we depend on your help. Division among free nations is a primary goal of freedom's enemies. The concerted effort of free nations to promote democracy is a prelude to our enemies' defeat.

Today, I also speak anew to my fellow citizens:

From all of you, I have asked patience in the hard task of securing America, which you have granted in good measure. Our country has accepted obligations that are difficult to fulfill, and would be dishonorable to abandon. Yet because we have acted in the great liberating tradition of this nation, tens of millions have achieved their freedom. And as hope kindles hope, millions more will find it. By our efforts, we have lit a fire as well - a

fire in the minds of men. It warms those who feel its power, it burns those who fight its progress, and one day this untamed fire of freedom will reach the darkest corners of our world.

A few Americans have accepted the hardest duties in this cause - in the quiet work of intelligence and diplomacy ... the idealistic work of helping raise up free governments ... the dangerous and necessary work of fighting our enemies. Some have shown their devotion to our country in deaths that honored their whole lives - and we will always honor their names and their sacrifice.

All Americans have witnessed this idealism, and some for the first time. I ask our youngest citizens to believe the evidence of your eyes. You have seen duty and allegiance in the determined faces of our soldiers. You have seen that life is fragile, and evil is real, and courage triumphs. Make the choice to serve in a cause larger than your wants, larger than yourself - and in your days you will add not just to the wealth of our country, but to its character.

America has need of idealism and courage, because we have essential work at home - the unfinished work of American freedom. In a world moving toward liberty, we are determined to show the meaning and promise of liberty.

In America's ideal of freedom, citizens find the dignity and security of economic independence, instead of laboring on the edge of subsistence. This is the broader definition of liberty that motivated the Homestead Act, the Social Security Act, and the G.I. Bill of Rights. And now we will extend this vision by reforming great institutions to serve the needs of our time. To give every American a stake in the promise and future of our country, we will bring the highest standards to our schools, and build an ownership society. We will widen the ownership of homes and businesses, retirement savings and health insurance - preparing our people for the challenges of life in a free society. By making every citizen an agent of his or her own destiny, we will give our fellow Americans greater freedom from want and fear, and make our society more prosperous and just and equal.

In America's ideal of freedom, the public interest depends on private character - on integrity, and tolerance toward others, and the rule of conscience in our own lives. Self-

government relies, in the end, on the governing of the self. That edifice of character is built in families, supported by communities with standards, and sustained in our national life by the truths of Sinai, the Sermon on the Mount, the words of the Koran, and the varied faiths of our people. Americans move forward in every generation by reaffirming all that is good and true that came before - ideals of justice and conduct that are the same yesterday, today, and forever.

In America's ideal of freedom, the exercise of rights is ennobled by service, and mercy, and a heart for the weak. Liberty for all does not mean independence from one another. Our nation relies on men and women who look after a neighbor and surround the lost with love. Americans, at our best, value the life we see in one another, and must always remember that even the unwanted have worth. And our country must abandon all the habits of racism, because we cannot carry the message of freedom and the baggage of bigotry at the same time.

From the perspective of a single day, including this day of dedication, the issues and questions before our country are many. From the viewpoint of centuries, the questions that come to us are narrowed and few. Did our generation advance the cause of freedom? And did our character bring credit to that cause?

These questions that judge us also unite us, because Americans of every party and background, Americans by choice and by birth, are bound to one another in the cause of freedom. We have known divisions, which must be healed to move forward in great purposes - and I will strive in good faith to heal them. Yet those divisions do not define America. We felt the unity and fellowship of our nation when freedom came under attack, and our response came like a single hand over a single heart. And we can feel that same unity and pride whenever America acts for good, and the victims of disaster are given hope, and the unjust encounter justice, and the captives are set free.

We go forward with complete confidence in the eventual triumph of freedom. Not because history runs on the wheels of inevitability; it is human choices that move events. Not because we consider ourselves a chosen nation; God moves and chooses as He wills. We have confidence because freedom is the permanent hope of mankind, the hunger in dark places, the longing of the soul. When our Founders declared a new order of the ages;

when soldiers died in wave upon wave for a union based on liberty; when citizens marched in peaceful outrage under the banner "Freedom Now" - they were acting on an ancient hope that is meant to be fulfilled. History has an ebb and flow of justice, but history also has a visible direction, set by liberty and the Author of Liberty.

When the Declaration of Independence was first read in public and the Liberty Bell was sounded in celebration, a witness said, "It rang as if it meant something." In our time it means something still. America, in this young century, proclaims liberty throughout all the world, and to all the inhabitants thereof. Renewed in our strength - tested, but not weary - we are ready for the greatest achievements in the history of freedom.

May God bless you, and may He watch over the United States of America.

Inaugural Address**By President Barack Hussein Obama**

My fellow citizens: I stand here today humbled by the task before us, grateful for the trust you've bestowed, mindful of the sacrifices borne by our ancestors.

I thank President Bush for his service to our nation -- (applause) -- as well as the generosity and cooperation he has shown throughout this transition.

Forty-four Americans have now taken the presidential oath. The words have been spoken during rising tides of prosperity and the still waters of peace. Yet, every so often, the oath is taken amidst gathering clouds and raging storms. At these moments, America has carried on not simply because of the skill or vision of those in high office, but because we, the people, have remained faithful to the ideals of our forebears and true to our founding documents.

So it has been; so it must be with this generation of Americans.

That we are in the midst of crisis is now well understood. Our nation is at war against a far-reaching network of violence and hatred. Our economy is badly weakened, a consequence of greed and irresponsibility on the part of some, but also our collective failure to make hard choices and prepare the nation for a new age. Homes have been lost, jobs shed, businesses shuttered. Our health care is too costly, our schools fail too many -- and each day brings further evidence that the ways we use energy strengthen our adversaries and threaten our planet.

These are the indicators of crisis, subject to data and statistics. Less measurable, but no less profound, is a sapping of confidence across our land; a nagging fear that America's decline is inevitable, that the next generation must lower its sights.

Today I say to you that the challenges we face are real. They are serious and they are many. They will not be met easily or in a short span of time. But know this America: They will be met. (Applause.)

On this day, we gather because we have chosen hope over fear, unity of purpose over conflict and discord. On this day, we come to proclaim an end to the petty grievances

and false promises, the recriminations and worn-out dogmas that for far too long have strangled our politics. We remain a young nation. But in the words of Scripture, the time has come to set aside childish things. The time has come to reaffirm our enduring spirit; to choose our better history; to carry forward that precious gift, that noble idea passed on from generation to generation: the God-given promise that all are equal, all are free, and all deserve a chance to pursue their full measure of happiness. (Applause.)

In reaffirming the greatness of our nation we understand that greatness is never a given. It must be earned. Our journey has never been one of short-cuts or settling for less. It has not been the path for the faint-hearted, for those that prefer leisure over work, or seek only the pleasures of riches and fame. Rather, it has been the risk-takers, the doers, the makers of things -- some celebrated, but more often men and women obscure in their labor -- who have carried us up the long rugged path towards prosperity and freedom.

For us, they packed up their few worldly possessions and traveled across oceans in search of a new life. For us, they toiled in sweatshops, and settled the West, endured the lash of the whip, and plowed the hard earth. For us, they fought and died in places like Concord and Gettysburg, Normandy and Khe Sahn.

Time and again these men and women struggled and sacrificed and worked till their hands were raw so that we might live a better life. They saw America as bigger than the sum of our individual ambitions, greater than all the differences of birth or wealth or faction.

This is the journey we continue today. We remain the most prosperous, powerful nation on Earth. Our workers are no less productive than when this crisis began. Our minds are no less inventive, our goods and services no less needed than they were last week, or last month, or last year. Our capacity remains undiminished. But our time of standing pat, of protecting narrow interests and putting off unpleasant decisions -- that time has surely passed. Starting today, we must pick ourselves up, dust ourselves off, and begin again the work of remaking America. (Applause.)

For everywhere we look, there is work to be done. The state of our economy calls for action, bold and swift. And we will act, not only to create new jobs, but to lay a new

foundation for growth. We will build the roads and bridges, the electric grids and digital lines that feed our commerce and bind us together. We'll restore science to its rightful place, and wield technology's wonders to raise health care's quality and lower its cost. We will harness the sun and the winds and the soil to fuel our cars and run our factories. And we will transform our schools and colleges and universities to meet the demands of a new age. All this we can do. All this we will do.

Now, there are some who question the scale of our ambitions, who suggest that our system cannot tolerate too many big plans. Their memories are short, for they have forgotten what this country has already done, what free men and women can achieve when imagination is joined to common purpose, and necessity to courage. What the cynics fail to understand is that the ground has shifted beneath them, that the stale political arguments that have consumed us for so long no longer apply.

The question we ask today is not whether our government is too big or too small, but whether it works -- whether it helps families find jobs at a decent wage, care they can afford, a retirement that is dignified. Where the answer is yes, we intend to move forward. Where the answer is no, programs will end. And those of us who manage the public's dollars will be held to account, to spend wisely, reform bad habits, and do our business in the light of day, because only then can we restore the vital trust between a people and their government.

Nor is the question before us whether the market is a force for good or ill. Its power to generate wealth and expand freedom is unmatched. But this crisis has reminded us that without a watchful eye, the market can spin out of control. The nation cannot prosper long when it favors only the prosperous. The success of our economy has always depended not just on the size of our gross domestic product, but on the reach of our prosperity, on the ability to extend opportunity to every willing heart -- not out of charity, but because it is the surest route to our common good. (Applause.)

As for our common defense, we reject as false the choice between our safety and our ideals. Our Founding Fathers -- (applause) -- our Founding Fathers, faced with perils that we can scarcely imagine, drafted a charter to assure the rule of law and the rights of

man -- a charter expanded by the blood of generations. Those ideals still light the world, and we will not give them up for expedience sake. (Applause.)

And so, to all the other peoples and governments who are watching today, from the grandest capitals to the small village where my father was born, know that America is a friend of each nation, and every man, woman and child who seeks a future of peace and dignity. And we are ready to lead once more. (Applause.)

Recall that earlier generations faced down fascism and communism not just with missiles and tanks, but with the sturdy alliances and enduring convictions. They understood that our power alone cannot protect us, nor does it entitle us to do as we please. Instead they knew that our power grows through its prudent use; our security emanates from the justness of our cause, the force of our example, the tempering qualities of humility and restraint.

We are the keepers of this legacy. Guided by these principles once more we can meet those new threats that demand even greater effort, even greater cooperation and understanding between nations. We will begin to responsibly leave Iraq to its people and forge a hard-earned peace in Afghanistan. With old friends and former foes, we'll work tirelessly to lessen the nuclear threat, and roll back the specter of a warming planet.

We will not apologize for our way of life, nor will we waver in its defense. And for those who seek to advance their aims by inducing terror and slaughtering innocents, we say to you now that our spirit is stronger and cannot be broken -- you cannot outlast us, and we will defeat you. (Applause.)

For we know that our patchwork heritage is a strength, not a weakness. We are a nation of Christians and Muslims, Jews and Hindus, and non-believers. We are shaped by every language and culture, drawn from every end of this Earth; and because we have tasted the bitter swill of civil war and segregation, and emerged from that dark chapter stronger and more united, we cannot help but believe that the old hatreds shall someday pass; that the lines of tribe shall soon dissolve; that as the world grows smaller, our common humanity shall reveal itself; and that America must play its role in ushering in a new era of peace.

To the Muslim world, we seek a new way forward, based on mutual interest and mutual respect. To those leaders around the globe who seek to sow conflict, or blame their society's ills on the West, know that your people will judge you on what you can build, not what you destroy. (Applause.)

To those who cling to power through corruption and deceit and the silencing of dissent, know that you are on the wrong side of history, but that we will extend a hand if you are willing to unclench your fist. (Applause.)

To the people of poor nations, we pledge to work alongside you to make your farms flourish and let clean waters flow; to nourish starved bodies and feed hungry minds. And to those nations like ours that enjoy relative plenty, we say we can no longer afford indifference to the suffering outside our borders, nor can we consume the world's resources without regard to effect. For the world has changed, and we must change with it.

As we consider the role that unfolds before us, we remember with humble gratitude those brave Americans who at this very hour patrol far-off deserts and distant mountains. They have something to tell us, just as the fallen heroes who lie in Arlington whisper through the ages.

We honor them not only because they are the guardians of our liberty, but because they embody the spirit of service -- a willingness to find meaning in something greater than themselves.

And yet at this moment, a moment that will define a generation, it is precisely this spirit that must inhabit us all. For as much as government can do, and must do, it is ultimately the faith and determination of the American people upon which this nation relies. It is the kindness to take in a stranger when the levees break, the selflessness of workers who would rather cut their hours than see a friend lose their job which sees us through our darkest hours. It is the firefighter's courage to storm a stairway filled with smoke, but also a parent's willingness to nurture a child that finally decides our fate.

Our challenges may be new. The instruments with which we meet them may be new. But those values upon which our success depends -- honesty and hard work, courage

and fair play, tolerance and curiosity, loyalty and patriotism -- these things are old. These things are true. They have been the quiet force of progress throughout our history.

What is demanded, then, is a return to these truths. What is required of us now is a new era of responsibility -- a recognition on the part of every American that we have duties to ourselves, our nation and the world; duties that we do not grudgingly accept, but rather seize gladly, firm in the knowledge that there is nothing so satisfying to the spirit, so defining of our character than giving our all to a difficult task.

This is the price and the promise of citizenship. This is the source of our confidence -- the knowledge that God calls on us to shape an uncertain destiny. This is the meaning of our liberty and our creed, why men and women and children of every race and every faith can join in celebration across this magnificent mall; and why a man whose father less than 60 years ago might not have been served in a local restaurant can now stand before you to take a most sacred oath. (Applause.)

So let us mark this day with remembrance of who we are and how far we have traveled. In the year of America's birth, in the coldest of months, a small band of patriots huddled by dying campfires on the shores of an icy river. The capital was abandoned. The enemy was advancing. The snow was stained with blood. At the moment when the outcome of our revolution was most in doubt, the father of our nation ordered these words to be read to the people:

"Let it be told to the future world...that in the depth of winter, when nothing but hope and virtue could survive... that the city and the country, alarmed at one common danger, came forth to meet [it]."

America: In the face of our common dangers, in this winter of our hardship, let us remember these timeless words. With hope and virtue, let us brave once more the icy currents, and endure what storms may come. Let it be said by our children's children that when we were tested we refused to let this journey end, that we did not turn back nor did we falter; and with eyes fixed on the horizon and God's grace upon us, we carried forth that great gift of freedom and delivered it safely to future generations.

Thank you. God bless you. And God bless the United States of America. (Applause.)

Senator Barack Obama's Closing Argument Speech: 'One Week'

Canton, Ohio | October 27, 2008

One week.

After decades of broken politics in Washington, eight years of failed policies from George Bush, and twenty-one months of a campaign that has taken us from the rocky coast of Maine to the sunshine of California, we are one week away from change in America.

In one week, you can turn the page on policies that have put the greed and irresponsibility of Wall Street before the hard work and sacrifice of folks on Main Street.

In one week, you can choose policies that invest in our middle-class, create new jobs, and grow this economy from the bottom-up so that everyone has a chance to succeed; from the CEO to the secretary and the janitor; from the factory owner to the men and women who work on its floor.

In one week, you can put an end to the politics that would divide a nation just to win an election; that tries to pit region against region, city against town, Republican against Democrat; that asks us to fear at a time when we need hope.

In one week, at this defining moment in history, you can give this country the change we need.

We began this journey in the depths of winter nearly two years ago, on the steps of the Old State Capitol in Springfield, Illinois. Back then, we didn't have much money or many endorsements. We weren't given much of a chance by the polls or the pundits, and we knew how steep our climb would be.

But I also knew this. I knew that the size of our challenges had outgrown the smallness of our politics. I believed that Democrats and Republicans and Americans of every political stripe were hungry for new ideas, new leadership, and a new kind of politics - one that favors common sense over ideology; one that focuses on those values and ideals we hold in common as Americans.

Most of all, I believed in your ability to make change happen. I knew that the American people were a decent, generous people who are willing to work hard and

sacrifice for future generations. And I was convinced that when we come together, our voices are more powerful than the most entrenched lobbyists, or the most vicious political attacks, or the full force of a status quo in Washington that wants to keep things just the way they are.

Twenty-one months later, my faith in the American people has been vindicated. That's how we've come so far and so close - because of you. That's how we'll change this country - with your help. And that's why we can't afford to slow down, sit back, or let up for one day, one minute, or one second in this last week. Not now. Not when so much is at stake.

We are in the middle of the worst economic crisis since the Great Depression. 760,000 workers have lost their jobs this year. Businesses and families can't get credit. Home values are falling. Pensions are disappearing. Wages are lower than they've been in a decade, at a time when the cost of health care and college have never been higher. It's getting harder and harder to make the mortgage, or fill up your gas tank, or even keep the electricity on at the end of the month.

At a moment like this, the last thing we can afford is four more years of the tired, old theory that says we should give more to billionaires and big corporations and hope that prosperity trickles down to everyone else. The last thing we can afford is four more years where no one in Washington is watching anyone on Wall Street because politicians and lobbyists killed common-sense regulations. Those are the theories that got us into this mess. They haven't worked, and it's time for change. That's why I'm running for President of the United States.

Now, Senator McCain has served this country honorably. And he can point to a few moments over the past eight years where he has broken from George Bush - on torture, for example. He deserves credit for that. But when it comes to the economy - when it comes to the central issue of this election - the plain truth is that John McCain has stood with this President every step of the way. Voting for the Bush tax cuts for the wealthy that he once opposed. Voting for the Bush budgets that spent us into debt. Calling for less regulation twenty-one times just this year. Those are the facts.

And now, after twenty-one months and three debates, Senator McCain still has not been able to tell the American people a single major thing he'd do differently from George Bush when it comes to the economy. Senator McCain says that we can't spend the next four years waiting for our luck to change, but you understand that the biggest gamble we can take is embracing the same old Bush-McCain policies that have failed us for the last eight years.

It's not change when John McCain wants to give a \$700,000 tax cut to the average Fortune 500 CEO. It's not change when he wants to give \$200 billion to the biggest corporations or \$4 billion to the oil companies or \$300 billion to the same Wall Street banks that got us into this mess. It's not change when he comes up with a tax plan that doesn't give a penny of relief to more than 100 million middle-class Americans. That's not change.

Look - we've tried it John McCain's way. We've tried it George Bush's way. Deep down, Senator McCain knows that, which is why his campaign said that "if we keep talking about the economy, we're going to lose." That's why he's spending these last weeks calling me every name in the book. Because that's how you play the game in Washington. If you can't beat your opponent's ideas, you distort those ideas and maybe make some up. If you don't have a record to run on, then you paint your opponent as someone people should run away from. You make a big election about small things.

Ohio, we are here to say "Not this time. Not this year. Not when so much is at stake." Senator McCain might be worried about losing an election, but I'm worried about Americans who are losing their homes, and their jobs, and their life savings. I can take one more week of John McCain's attacks, but this country can't take four more years of the same old politics and the same failed policies. It's time for something new.

The question in this election is not "Are you better off than you were four years ago?" We know the answer to that. The real question is, "Will this country be better off four years from now?"

I know these are difficult times for America. But I also know that we have faced difficult times before. The American story has never been about things coming easy - it's been about rising to the moment when the moment was hard. It's about seeing the highest

mountaintop from the deepest of valleys. It's about rejecting fear and division for unity of purpose. That's how we've overcome war and depression. That's how we've won great struggles for civil rights and women's rights and worker's rights. And that's how we'll emerge from this crisis stronger and more prosperous than we were before - as one nation; as one people.

Remember, we still have the most talented, most productive workers of any country on Earth. We're still home to innovation and technology, colleges and universities that are the envy of the world. Some of the biggest ideas in history have come from our small businesses and our research facilities. So there's no reason we can't make this century another American century. We just need a new direction. We need a new politics.

Now, I don't believe that government can or should try to solve all our problems. I know you don't either. But I do believe that government should do that which we cannot do for ourselves - protect us from harm and provide a decent education for our children; invest in new roads and new science and technology. It should reward drive and innovation and growth in the free market, but it should also make sure businesses live up to their responsibility to create American jobs, and look out for American workers, and play by the rules of the road. It should ensure a shot at success not only for those with money and power and influence, but for every single American who's willing to work. That's how we create not just more millionaires, but more middle-class families. That's how we make sure businesses have customers that can afford their products and services. That's how we've always grown the American economy - from the bottom-up. John McCain calls this socialism. I call it opportunity, and there is nothing more American than that.

Understand, if we want get through this crisis, we need to get beyond the old ideological debates and divides between left and right. We don't need bigger government or smaller government. We need a better government - a more competent government - a government that upholds the values we hold in common as Americans.

We don't have to choose between allowing our financial system to collapse and spending billions of taxpayer dollars to bail out Wall Street banks. As President, I will ensure that the financial rescue plan helps stop foreclosures and protects your money

instead of enriching CEOs. And I will put in place the common-sense regulations I've been calling for throughout this campaign so that Wall Street can never cause a crisis like this again. That's the change we need.

The choice in this election isn't between tax cuts and no tax cuts. It's about whether you believe we should only reward wealth, or whether we should also reward the work and workers who create it. I will give a tax break to 95% of Americans who work every day and get taxes taken out of their paychecks every week. I'll eliminate income taxes for seniors making under \$50,000 and give homeowners and working parents more of a break. And I'll help pay for this by asking the folks who are making more than \$250,000 a year to go back to the tax rate they were paying in the 1990s. No matter what Senator McCain may claim, here are the facts - if you make under \$250,000, you will not see your taxes increase by a single dime - not your income taxes, not your payroll taxes, not your capital gains taxes. Nothing. Because the last thing we should do in this economy is raise taxes on the middle-class.

When it comes to jobs, the choice in this election is not between putting up a wall around America or allowing every job to disappear overseas. The truth is, we won't be able to bring back every job that we've lost, but that doesn't mean we should follow John McCain's plan to keep giving tax breaks to corporations that send American jobs overseas. I will end those breaks as President, and I will give American businesses a \$3,000 tax credit for every job they create right here in the United States of America. I'll eliminate capital gains taxes for small businesses and start-up companies that are the engine of job creation in this country. We'll create two million new jobs by rebuilding our crumbling roads, and bridges, and schools, and by laying broadband lines to reach every corner of the country. And I will invest \$15 billion a year in renewable sources of energy to create five million new energy jobs over the next decade - jobs that pay well and can't be outsourced; jobs building solar panels and wind turbines and a new electricity grid; jobs building the fuel-efficient cars of tomorrow, not in Japan or South Korea but here in the United States of America; jobs that will help us eliminate the oil we import from the Middle East in ten years and help save the planet in the bargain. That's how America can lead again.

When it comes to health care, we don't have to choose between a government-run health care system and the unaffordable one we have now. If you already have health insurance, the only thing that will change under my plan is that we will lower premiums. If you don't have health insurance, you'll be able to get the same kind of health insurance that Members of Congress get for themselves. We'll invest in preventative care and new technology to finally lower the cost of health care for families, businesses, and the entire economy. And as someone who watched his own mother spend the final months of her life arguing with insurance companies because they claimed her cancer was a pre-existing condition and didn't want to pay for treatment, I will stop insurance companies from discriminating against those who are sick and need care most.

When it comes to giving every child a world-class education so they can compete in this global economy for the jobs of the 21st century, the choice is not between more money and more reform - because our schools need both. As President, I will invest in early childhood education, recruit an army of new teachers, pay them more, and give them more support. But I will also demand higher standards and more accountability from our teachers and our schools. And I will make a deal with every American who has the drive and the will but not the money to go to college: if you commit to serving your community or your country, we will make sure you can afford your tuition. You invest in America, America will invest in you, and together, we will move this country forward.

And when it comes to keeping this country safe, we don't have to choose between retreating from the world and fighting a war without end in Iraq. It's time to stop spending \$10 billion a month in Iraq while the Iraqi government sits on a huge surplus. As President, I will end this war by asking the Iraqi government to step up, and finally finish the fight against bin Laden and the al Qaeda terrorists who attacked us on 9/11. I will never hesitate to defend this nation, but I will only send our troops into harm's way with a clear mission and a sacred commitment to give them the equipment they need in battle and the care and benefits they deserve when they come home. I will build new partnerships to defeat the threats of the 21st century, and I will restore our moral standing, so that America is once again that last, best hope for all who are called to the cause of freedom, who long for lives of peace, and who yearn for a better future.

I won't stand here and pretend that any of this will be easy - especially now. The cost of this economic crisis, and the cost of the war in Iraq, means that Washington will have to tighten its belt and put off spending on things we can afford to do without. On this, there is no other choice. As President, I will go through the federal budget, line-by-line, ending programs that we don't need and making the ones we do need work better and cost less.

But as I've said from the day we began this journey all those months ago, the change we need isn't just about new programs and policies. It's about a new politics - a politics that calls on our better angels instead of encouraging our worst instincts; one that reminds us of the obligations we have to ourselves and one another.

Part of the reason this economic crisis occurred is because we have been living through an era of profound irresponsibility. On Wall Street, easy money and an ethic of "what's good for me is good enough" blinded greedy executives to the danger in the decisions they were making. On Main Street, lenders tricked people into buying homes they couldn't afford. Some folks knew they couldn't afford those houses and bought them anyway. In Washington, politicians spent money they didn't have and allowed lobbyists to set the agenda. They scored political points instead of solving our problems, and even after the greatest attack on American soil since Pearl Harbor, all we were asked to do by our President was to go out and shop.

That is why what we have lost in these last eight years cannot be measured by lost wages or bigger trade deficits alone. What has also been lost is the idea that in this American story, each of us has a role to play. Each of us has a responsibility to work hard and look after ourselves and our families, and each of us has a responsibility to our fellow citizens. That's what's been lost these last eight years - our sense of common purpose; of higher purpose. And that's what we need to restore right now.

Yes, government must lead the way on energy independence, but each of us must do our part to make our homes and our businesses more efficient. Yes, we must provide more ladders to success for young men who fall into lives of crime and despair. But all of us must do our part as parents to turn off the television and read to our children and take responsibility for providing the love and guidance they need. Yes, we can argue and debate our positions passionately, but at this defining moment, all of us must summon the

strength and grace to bridge our differences and unite in common effort - black, white, Latino, Asian, Native American; Democrat and Republican, young and old, rich and poor, gay and straight, disabled or not.

In this election, we cannot afford the same political games and tactics that are being used to pit us against one another and make us afraid of one another. The stakes are too high to divide us by class and region and background; by who we are or what we believe.

Because despite what our opponents may claim, there are no real or fake parts of this country. There is no city or town that is more pro-America than anywhere else - we are one nation, all of us proud, all of us patriots. There are patriots who supported this war in Iraq and patriots who opposed it; patriots who believe in Democratic policies and those who believe in Republican policies. The men and women who serve in our battlefields may be Democrats and Republicans and Independents, but they have fought together and bled together and some died together under the same proud flag. They have not served a Red America or a Blue America - they have served the United States of America.

It won't be easy, Ohio. It won't be quick. But you and I know that it is time to come together and change this country. Some of you may be cynical and fed up with politics. A lot of you may be disappointed and even angry with your leaders. You have every right to be. But despite all of this, I ask of you what has been asked of Americans throughout our history.

I ask you to believe - not just in my ability to bring about change, but in yours.

I know this change is possible. Because I have seen it over the last twenty-one months. Because in this campaign, I have had the privilege to witness what is best in America.

I've seen it in lines of voters that stretched around schools and churches; in the young people who cast their ballot for the first time, and those not so young folks who got involved again after a very long time. I've seen it in the workers who would rather cut back their hours than see their friends lose their jobs; in the neighbors who take a stranger in when the floodwaters rise; in the soldiers who re-enlist after losing a limb. I've seen it in the faces of the men and women I've met at countless rallies and town halls across the country, men and women who speak of their struggles but also of their hopes and dreams.

I still remember the email that a woman named Robyn sent me after I met her in Ft. Lauderdale. Sometime after our event, her son nearly went into cardiac arrest, and was diagnosed with a heart condition that could only be treated with a procedure that cost tens of thousands of dollars. Her insurance company refused to pay, and their family just didn't have that kind of money.

In her email, Robyn wrote, "I ask only this of you - on the days where you feel so tired you can't think of uttering another word to the people, think of us. When those who oppose you have you down, reach deep and fight back harder."

Ohio, that's what hope is - that thing inside us that insists, despite all evidence to the contrary, that something better is waiting around the bend; that insists there are better days ahead. If we're willing to work for it. If we're willing to shed our fears and our doubts. If we're willing to reach deep down inside ourselves when we're tired and come back fighting harder.

Hope! That's what kept some of our parents and grandparents going when times were tough. What led them to say, "Maybe I can't go to college, but if I save a little bit each week my child can; maybe I can't have my own business but if I work really hard my child can open one of her own." It's what led immigrants from distant lands to come to these shores against great odds and carve a new life for their families in America; what led those who couldn't vote to march and organize and stand for freedom; that led them to cry out, "It may look dark tonight, but if I hold on to hope, tomorrow will be brighter."

That's what this election is about. That is the choice we face right now.

Don't believe for a second this election is over. Don't think for a minute that power concedes. We have to work like our future depends on it in this last week, because it does.

In one week, we can choose an economy that rewards work and creates new jobs and fuels prosperity from the bottom-up.

In one week, we can choose to invest in health care for our families, and education for our kids, and renewable energy for our future.

In one week, we can choose hope over fear, unity over division, the promise of change over the power of the status quo.

In one week, we can come together as one nation, and one people, and once more choose our better history.

That's what's at stake. That's what we're fighting for. And if in this last week, you will knock on some doors for me, and make some calls for me, and talk to your neighbors, and convince your friends; if you will stand with me, and fight with me, and give me your vote, then I promise you this - we will not just win Ohio, we will not just win this election, but together, we will change this country and we will change the world. Thank you, God bless you, and may God bless America.

Inaugural Address

By Joe Biden

Chief Justice Roberts, Vice President Harris, Speaker Pelosi, Leader Schumer, Leader McConnell, Vice President Pence, distinguished guests, and my fellow Americans.

This is America's day. This is democracy's day. A day of history and hope. Of renewal and resolve.

Through a crucible for the ages America has been tested anew and America has risen to the challenge. Today, we celebrate the triumph not of a candidate, but of a cause, the cause of democracy. The will of the people has been heard and the will of the people has been heeded. We have learned again that democracy is precious.

Democracy is fragile.

And at this hour, my friends, democracy has prevailed.

So now, on this hallowed ground where just days ago violence sought to shake this Capitol's very foundation, we come together as one nation, under God, indivisible, to carry out the peaceful transfer of power as we have for more than two centuries.

We look ahead in our uniquely American way – restless, bold, optimistic – and set our sights on the nation we know we can be and we must be.

I thank my predecessors of both parties for their presence here.

I thank them from the bottom of my heart.

You know the resilience of our Constitution and the strength of our nation.

As does President Carter, who I spoke to last night but who cannot be with us today, but whom we salute for his lifetime of service.

I have just taken the sacred oath each of these patriots took — an oath first sworn by George Washington.

But the American story depends not on any one of us, not on some of us, but on all of us.

On “We the People” who seek a more perfect Union.

This is a great nation and we are a good people.

Over the centuries through storm and strife, in peace and in war, we have come so far. But we still have far to go.

We will press forward with speed and urgency, for we have much to do in this winter of peril and possibility.

Much to repair.

Much to restore.

Much to heal.

Much to build.

And much to gain.

Few periods in our nation's history have been more challenging or difficult than the one we're in now.

A once-in-a-century virus silently stalks the country.

It's taken as many lives in one year as America lost in all of World War II.

Millions of jobs have been lost.

Hundreds of thousands of businesses closed.

A cry for racial justice some 400 years in the making moves us. The dream of justice for all will be deferred no longer.

A cry for survival comes from the planet itself. A cry that can't be any more desperate or any more clear.

And now, a rise in political extremism, white supremacy, domestic terrorism that we must confront and we will defeat.

To overcome these challenges – to restore the soul and to secure the future of America – requires more than words.

It requires that most elusive of things in a democracy:

Unity.

Unity.

In another January in Washington, on New Year's Day 1863, Abraham Lincoln signed the Emancipation Proclamation.

When he put pen to paper, the President said, "If my name ever goes down into history it will be for this act and my whole soul is in it."

My whole soul is in it.

Today, on this January day, my whole soul is in this:

Bringing America together.

Uniting our people.

And uniting our nation.

I ask every American to join me in this cause.

Uniting to fight the common foes we face:

Anger, resentment, hatred.

Extremism, lawlessness, violence.

Disease, joblessness, hopelessness.

With unity we can do great things. Important things.

We can right wrongs.

We can put people to work in good jobs.

We can teach our children in safe schools.

We can overcome this deadly virus.

We can reward work, rebuild the middle class, and make health care secure for all.

We can deliver racial justice.

We can make America, once again, the leading force for good in the world.

I know speaking of unity can sound to some like a foolish fantasy.

I know the forces that divide us are deep and they are real.

But I also know they are not new.

Our history has been a constant struggle between the American ideal that we are all created equal and the harsh, ugly reality that racism, nativism, fear, and demonization have long torn us apart.

The battle is perennial.

Victory is never assured.

Through the Civil War, the Great Depression, World War, 9/11, through struggle, sacrifice, and setbacks, our “better angels” have always prevailed.

In each of these moments, enough of us came together to carry all of us forward.

And, we can do so now.

History, faith, and reason show the way, the way of unity.

We can see each other not as adversaries but as neighbors.

We can treat each other with dignity and respect.

We can join forces, stop the shouting, and lower the temperature.

For without unity, there is no peace, only bitterness and fury.

No progress, only exhausting outrage.

No nation, only a state of chaos.

This is our historic moment of crisis and challenge, and unity is the path forward.

And, we must meet this moment as the United States of America.

If we do that, I guarantee you, we will not fail.

We have never, ever, ever failed in America when we have acted together.

And so today, at this time and in this place, let us start afresh.

All of us.

Let us listen to one another.

Hear one another.

See one another.

Show respect to one another.

Politics need not be a raging fire destroying everything in its path.

Every disagreement doesn't have to be a cause for total war.

And, we must reject a culture in which facts themselves are manipulated and even manufactured.

My fellow Americans, we have to be different than this.

America has to be better than this.

And, I believe America is better than this.

Just look around.

Here we stand, in the shadow of a Capitol dome that was completed amid the Civil War, when the Union itself hung in the balance.

Yet we endured and we prevailed.

Here we stand looking out to the great Mall where Dr. King spoke of his dream.

Here we stand, where 108 years ago at another inaugural, thousands of protestors tried to block brave women from marching for the right to vote.

Today, we mark the swearing-in of the first woman in American history elected to national office – Vice President Kamala Harris.

Don't tell me things can't change.

Here we stand across the Potomac from Arlington National Cemetery, where heroes who gave the last full measure of devotion rest in eternal peace.

And here we stand, just days after a riotous mob thought they could use violence to silence the will of the people, to stop the work of our democracy, and to drive us from this sacred ground.

That did not happen.

It will never happen.

Not today.

Not tomorrow.

Not ever.

To all those who supported our campaign I am humbled by the faith you have placed in us.

To all those who did not support us, let me say this: Hear me out as we move forward. Take a measure of me and my heart.

And if you still disagree, so be it.

That's democracy. That's America. The right to dissent peaceably, within the guardrails of our Republic, is perhaps our nation's greatest strength.

Yet hear me clearly: Disagreement must not lead to disunion.

And I pledge this to you: I will be a President for all Americans.

I will fight as hard for those who did not support me as for those who did.

Many centuries ago, Saint Augustine, a saint of my church, wrote that a people was a multitude defined by the common objects of their love.

What are the common objects we love that define us as Americans?

I think I know.

Opportunity.

Security.

Liberty.

Dignity.

Respect.

Honor.

And, yes, the truth.

Recent weeks and months have taught us a painful lesson.

There is truth and there are lies.

Lies told for power and for profit.

And each of us has a duty and responsibility, as citizens, as Americans, and especially as leaders – leaders who have pledged to honor our Constitution and protect our nation — to defend the truth and to defeat the lies.

I understand that many Americans view the future with some fear and trepidation.

I understand they worry about their jobs, about taking care of their families, about what comes next.

I get it.

But the answer is not to turn inward, to retreat into competing factions, distrusting those who don't look like you do, or worship the way you do, or don't get their news from the same sources you do.

We must end this uncivil war that pits red against blue, rural versus urban, conservative versus liberal.

We can do this if we open our souls instead of hardening our hearts.

If we show a little tolerance and humility.

If we're willing to stand in the other person's shoes just for a moment.

Because here is the thing about life: There is no accounting for what fate will deal you.

There are some days when we need a hand.

There are other days when we're called on to lend one.

That is how we must be with one another.

And, if we are this way, our country will be stronger, more prosperous, more ready for the future.

My fellow Americans, in the work ahead of us, we will need each other.

We will need all our strength to persevere through this dark winter.

We are entering what may well be the toughest and deadliest period of the virus.

We must set aside the politics and finally face this pandemic as one nation.

I promise you this: as the Bible says weeping may endure for a night but joy cometh in the morning.

We will get through this, together

The world is watching today.

So here is my message to those beyond our borders: America has been tested and we have come out stronger for it.

We will repair our alliances and engage with the world once again.

Not to meet yesterday's challenges, but today's and tomorrow's.

We will lead not merely by the example of our power but by the power of our example.

We will be a strong and trusted partner for peace, progress, and security.

We have been through so much in this nation.

And, in my first act as President, I would like to ask you to join me in a moment of silent prayer to remember all those we lost this past year to the pandemic.

To those 400,000 fellow Americans – mothers and fathers, husbands and wives, sons and daughters, friends, neighbors, and co-workers.

We will honor them by becoming the people and nation we know we can and should be.

Let us say a silent prayer for those who lost their lives, for those they left behind, and for our country.

Amen.

This is a time of testing.

We face an attack on democracy and on truth.

A raging virus.

Growing inequity.

The sting of systemic racism.

A climate in crisis.

America's role in the world.

Any one of these would be enough to challenge us in profound ways.

But the fact is we face them all at once, presenting this nation with the gravest of responsibilities.

Now we must step up.

All of us.

It is a time for boldness, for there is so much to do.

And, this is certain.

We will be judged, you and I, for how we resolve the cascading crises of our era.

Will we rise to the occasion?

Will we master this rare and difficult hour?

Will we meet our obligations and pass along a new and better world for our children?

I believe we must and I believe we will.

And when we do, we will write the next chapter in the American story.

It's a story that might sound something like a song that means a lot to me.

It's called "American Anthem" and there is one verse stands out for me:

"The work and prayers

of centuries have brought us to this day

What shall be our legacy?

What will our children say?...

Let me know in my heart

When my days are through

America

America

I gave my best to you.”

Let us add our own work and prayers to the unfolding story of our nation.

If we do this then when our days are through our children and our children’s children will say of us they gave their best.

They did their duty.

They healed a broken land.

My fellow Americans, I close today where I began, with a sacred oath.

Before God and all of you I give you my word.

I will always level with you.

I will defend the Constitution.

I will defend our democracy.

I will defend America.

I will give my all in your service thinking not of power, but of possibilities.

Not of personal interest, but of the public good.

And together, we shall write an American story of hope, not fear.

Of unity, not division.

Of light, not darkness.

An American story of decency and dignity.

Of love and of healing.

Of greatness and of goodness.

May this be the story that guides us.

The story that inspires us.

The story that tells ages yet to come that we answered the call of history.

We met the moment.

That democracy and hope, truth and justice, did not die on our watch but thrived.

That our America secured liberty at home and stood once again as a beacon to the world.

That is what we owe our forebearers, one another, and generations to follow.

So, with purpose and resolve we turn to the tasks of our time.

Sustained by faith.

Driven by conviction.

And, devoted to one another and to this country we love with all our hearts.

May God bless America and may God protect our troops.

Thank you, America.

